

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON/ŽUPANIJA
KANTONALNI/ŽUPANIJSKI SUD U MOSTARU
Broj : 07 0 K 003661 10 K
Mostar,27.6.2011 godine

U IME FEDRACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni/Županijski sud u Mostaru u vijeću sastavljenom od sudije Kebo Hame kao predsjednika vijeća te sudija Pavlović Slavka i Krtalić Zorana kao članova vijeća,uz učešće zapisničara Špago Adise,u krivičnom predmetu protiv optuženih Čović Dragana i dr.zbog krivičnog djela iz člana 358 stav 3 u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Sl.novine FBiH br.43/98 od 20.11.1998 godine),nakon održanog glavnog i javnog pretresa dana 22.6.2011 godine u prisutnosti Kantonalnog/Županijskog tužitelja iz Mostara Kovač Zdenka ,optuženih Čović Dragana,Gilja Marinka,Šoljić Vladimira,Žarić Matana,Đukić Nevena,Bačak Ivana i Josipović Slavice te njihovih branitelja advokata Rajić Zdravka, Martinović Davora,Praljak Branke,Dalipagić Nade,Šilić Davora,Filipović Adama,Barbarić Dragana i Pehar Irene,donio je dana 27.6.2011 godine i u prisutnosti stranaka i branitelja javno objavio slijedeću

P R E S U D U

I-optuženi Čović Dragan sin Marijana i Mare rodjene Kožul,rodjen 20.8.1956 u Mostaru,gdje i živi,ul.Akademika Ivana Zovke br.12,Hrvat,državljanin BiH i Republike Hrvatske,pismen sa završenim strojariskim fakultetom,profesor na Strojarskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru, oženjen,otac dvoje djece,dobrog imovnog stanja,neosudjivan,drugi postupak se ne vodi,

II-optuženi Gilja Marinko sin Stanka i Mare rodjene Buhač,rodjen 30.10.1055 u Širokom Brijegu,gdje i živi,Trg Bana Jelačića bb,Hrvat,državljanin BiH i Republike Hrvatske, pismen sa završenim elektroinžinjskim fakultetom,profesor na Strojarskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru,oženjen,otac dvoje djece,dobrog imovnog stanja,neosudjivan,drugi postupak se ne vodi,

III-optuženi Šoljić Vladinir sin Mate i Dragice rodjene Lončar,rodjen 29.10.1943 u selu Crnač,općina Široki Brijeg,živi u Širokom Brijegu,ul.Fra.Grge Martića bb,Hrvat,državljanin BiH i republike Hrvatske,pismen sa završenim strojariskim fakultetom,umirovljenik, oženjen, otac troje djece od kojih je jedno mlđb.,srednjeg imovnog stanja,neosudjivan,drugi postupak se ne vodi,

IV-optuženi Žarić Matan sin Andrije i Slavke rodjene Zovko,rodjen 23.8.1956 u Jablanici,živi u Mostaru,ul.Akademika Ivana Zovke br.12,Hrvat,Državljanin BiH i Republike Hrvatske, pismen sa završenim elektrotehničkim fakultetom,zaposlen u Eelktroprivredi HZ HB Mostar,oženjen,otac troje djece,dobrog imovnog stanja,neosudjivan,drigi postupak se ne vodi,

V-optuženi Đukić Neven sin Tadije i Mande rođene Čukić, rođen 17.9.1950 u Donjoj Dubici, općina Odžak, nastanjen u Odžaku, ul. Titova bb, Hrvat, državljanin BiH i Republike Hrvatske, pismen sa završenim ekonomskim fakultetom, umirovljenik, oženjen, otac dvoje djece, srednjeg imovnog stanja, neosudjivan, drugi postupak se ne vodi,

VI-optuženi Bačak Ivan sin Joze i Janje rođene Radoš, rođen 8.8.1963 u selu Letka, općina Tomislavgrad, gdje i živi, boravi u Stobreču kod Splita, Republika Hrvatska, Hrvat, državljanin BiH i Republike Hrvatske, pismen sa završenim novinarskim fakultetom, novinar, po zanimanju slobodni novinar, oženjen, otac petero djece od kojih dvoje mlđb, dobrog imovnog stanja, neosudjivan, drugi postupak se ne vodi, i

VII-optužena Josipović Slavica kći Čaletić Mije i Marije rođene Šafradin, rođena 17.4.1959 u selu Donja Rovina, općina Busovača, živi u Vitezu, ul. Šantića 55, Hrvatica, državljanica BiH i Hrvatske, pismena sa završenim fakultetom za cestovni promet, profesionalni zastupnik u Parlamentu Federacije Bosne i Hercegovine, udata, majka dvoje djece, dobrog imovnog stanja, neosudjivana, drugi postupak se ne vodi,

na osnovu člana 299 tačka c./ Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

Da bi:

U periodu od februara do polovine septembra u Mostaru, prvooptuženi Čović Dragan u svojstvu ministra finansija i zamjenika premijera Vlade Federacije Bosne i Hercegovine, predsjednika i predsjedavajućeg Upravnog odbora JP HPT DOO Mostar, drugooptuženi Gilja Marinko u svojstvu direktora JP HPT DOO Mostar a ostali optuženi u svojstvu članova Upravnog odbora JP HPT DOO Mostar, koristeći svoje položaje i ovlaštenja, znajući da JP HPT DOO Mostar duguje bivšem Ministarstvu obrane Hrvatskog vijeća obrane iznos od 4,674.059,50 KM ,u namjeri da taj dug ne izmiruju Federalnom Ministarstvu odbrane i Ministarstvu finansija Federacije Bosne i Hercegovine, te u namjeri da ovaj dug cesijom prenesu prenesu na pravne osobe Hercegovina osiguranje DOO Mostar, Alpina comerc DJO Široki Brijeg i Croherc AG DJO Mostar, a potom da tim osobama cesijom prenesena dugovanja izmire prodajom vlasničkih udjela koja je JP HPT DOO Mostar, kao većinski vlasnik sa udjelom od 51% osnivačkog kapitala (4,674.059,50 KM) imao u pravnoj osobi Eronet DOO Mostar,

zbog čega je drugooptuženi Gilja Marinko u cilju realizacije takvih namjera dana 29.6.1999 i 1.9.1999 godine zaključuje i potpisuje pravno ništavne ugovore o cesiji sa Ministarstvom obrane HVO-a koje u smislu Zakona o ministarstvima i drugim državnim organima FBiH (Sl.novine FBiH br.2/94,8/95 i 9/96) formalno pravno ne postoji te tim ugovorima pravnim osobama Hercegovina osiguranje prenosi potraživanje u iznosu od 3,263.343,20 KM, Alpina comerc potraživanje u iznosu od 1,000.000 KM i Croherc AG potraživanje u iznosu od 410.716,30 KM, da bi zatim na sjednici Upravnog odbora JP HPT DOO Mostar od 2.8.1999 a predhodno na sjednici od 26.2.1999, jednoglasno donijeli odluku da se većinski udjel tog poduzeća u pravnoj osobi Eronet DOO Mostar (51 %) proda navedenim pravnim osobama na koja su cesijom

prenesena potraživanja u pomenutim iznosima koja u svojoj ukupnosti upravo i čine nominalni većinski vlasnički udjel,pravdajući to zaštitom interesa i opstojnosti Hrvatskog naroda na tim prostorima,iako su znali i morali znati da je takav način prodaje vlasničkog udjela nezakonit jer je bio protivan tada važećoj Odluci Vlade FBiH o metodama,rokovima i nadležnoj agenciji za privatizaciju (Sl.novine FBiH br.11/99 od 3.4.1999 godine) obzirom da se je vlasničku udjel mogao prodati u postupku javne prodaje dionica najpovoljnijem ponudjaču a što je takodjer protivno i članu 16 i 17 Ugovora o osnivanju društva sa ograničenom odgovornošću Eronet DOO Mostar od 1.8.1996 godine gdje je utvrđeno da je za ustupanje uloga trećoj osobi izvan društva potrebna saglasnost osnivača koju nisu imali od osnivača HPT Hrvatske, nakon čega drugooptuženi Gilja Marinko umjesto da kao direktor ospori zakonitost takve odluke Upravnog odbora a što je bio u obavezi po članu 47 Zakona o poduzećima (Sl.novine FBiH br.2/95) zaključuje i potpisuje 18.8.1999 i 16.8.1999 godine ugovore o prodaji poslovnog udjela JP HPT DOO Mostar u pravnoj osobi Eronet DOO Mostar sa pravnim osobama Hercegovina osiguranje,Alpina comerc i Croherc AG kojim se ugovorima na te pravne osobe prenose vlasničku udjeli i to Hercegovina osiguranju u iznosu od 3,263.343,20 KM,Alpini comerc u iznosu od 1,000.000 KM i Croherc AG u iznosu od 410.716,30 KM,

čime je tim pravnim osobama omogućeno pribavljanje imovinske koristi u tim iznosima,većim od 50.000 KM ali i koristi u smislu sticanja vlasništva na vlasničkim udjelima u osnivačkom kapitalu pravne osobe Eronet DOO Mostar i pravom na učešće u raspodjeli dobiti ostvarene poslovanjem te pravne osobe.

Čime da bi kao odgovorne osobe iskorištavanjem svog položaja i ovlaštenja pribavili drugom kakvu korist u iznosu preko 10.000 KM, i time da bi počinili krivično djelo Zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358 stav 2 u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Sl.novine FBiH br.43/98 od 30.11.1998).

Na osnovu člana 203 stav 1 Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine troškovi krivičnog postupka iz člana 199 stav 2 tačka a-f.ovog zakona kao i nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret budjetskih sredstava.

Obrazloženje

Kantonalno/Županijsko tužiteljstvo Mostar optužnicom broj Kt-915/04 od 29.1.2010 godine je stavilo na teret optuženima Čović Draganu,Gilja Marinku,Šoljić Vladimiru,Žarić Matanu, Đukić Nevenu,Baćak Ivanu i Josipović Slavici izvršenje krivičnog djela Zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358 stav 3 u vezi sa stavom 1 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ FBiH –Sl.novine FBiH br.43/98 od 30.11.1998 godine).

Sudija za predhodni postupka je dana 14.5.2010 godine potvrdio optužnicu a dana 8.7.2010 godine dostavio pretresnom vijeću radi zakazivanja glavnog pretresa obzirom da su se svi optužni izjasnili da nisu krivi po optužnici.

Održano je više glavnih pretresa i to dana:11.5.2011 godine,23.5.2011 godine,dana 1.6.2011 godine,dana 8.6.2011 godine i dana 22.6.2011 godine.

Dana 22.6.2011 prije okončanja dokaznog postupka, tužitelj je precizirao optužnici tako da je umjesto datuma „18.5.“ označio datum „18.8.“ na stranici 3 odlomak 2 optužnog akta.

Stranke su izvele slijedeće dokaze:

Tužiteljstvo je ispitalo svjedoke:

-na glavnom pretresu 23.5.20011 godine :Planinić Marinka(direktora CroHerc AG),Vukoja Veselka (direktor Alpina Comerc),Rupčić Veselka (direktor Hercegovina osiguranja) i Prlić Stipe (pomoćnik generalnog direktora HPT-a za poštanski sustav),

-na glavnom pretresu od 1.6.2011 godine svjedoka Zelenika Snježanu_(tajnik UP HPT),Zovko Ivana(šef računovodstva HPT Sektor za gospodarstvo) i Dedić Zlatana (pomoćnik direktora Federalne agencije za privatizaciju za Sektor velike privatizacije).

-na glavnom pretresu od 8.6.2011 godine ispitan je vještak finansijske struke Aničić Slavica.

Pismeni dokazi tužiteljstva koji su evidentirani kao DT a po redosljedu predavanja u spis:

-Ugovor br.1/99 od 29.6.1999 godine o ustupanju potraživanja-cesija izmedju cedenta -osobe koja ustupa potraživanje Ministarstva obrane HVO Mostar,cesusa-dužnika HPT DOO Mostar i cesionara-osobe koja preuzima potraživanje CRO-HERC AG Mostar -DT 1.

-Ugovor o prodaji dijela poslovnog udjela u društvu Eronet DOO Mostar broj 1/99 od 16.8.1999 izmedju HPT DOO Mostar zastupana po Marinku Gilji kao prenositelj udjela i CROHERC AG Mostar zastupanog po direktoru Marinku Planiniću kao stjecatelju dijela udjela-DT 2.

-Ugovor broj 5/99 od 1.9.1999 godine o ustupanju potraživanja-cesija izmedju cedenta-osobe koja ustupa potraživanje Ministarstva obrane HVO Mostar,cesusa-dužnika JP HPT DOO Mostar i cesionara-osobe koja preuzima potraživanje Alpina komerc Široki Brijeg-DT 3.

-Ugovor o prodaji dijela poslovnog udjela u društvu Eronet DOO Mostar broj 1/99 od 18.8.1999 godine izmedju prenositelja udjela HPT DOO Mostar zastupanog po Gilja Marinku i stjecatelja dijela udjela TGP Alpina komerc Široki Brijeg zastupanog po direktoru Vukoja Veselku- DT 4.

-Ugovor broj 1/99 od 29.6.1999 godine o ustupanju potraživanja-cesija izmedju cedenta-ustupatelj potraživanja MO HVO Mostar,cesusa-dužnika HPT DOO Mostar i cesionara-primatelja potraživanja Hercegovina osiguranje DD Mostar -DT 5.

-Ugovor o prodaji dijela poslovnog udjela u društvu Eronet Mostar broj 1/99 od 16.8.1999 godine izmedju prenositelja udjela HPT DOO Mostar zastupanog po Gilja Marinku i stjecatelja dijela udjela Hercegovina osiguranje DD Mostar zastupanog po direktoru Rupčić Miroslavu-DT 6

-Ugovor o vodjenju i finansiranju projektiranja i gradnje svjetlovoda izmedju nalogodavatelja JP Pošta i telekomunikacije HR HB Mostar zastupanog po direktoru Gilja Marinku i nalogoprimatelja Ministarstva obrane HR HB od 28.7.1995 zastupanog po ministru Šoljić Vladimiru- DT 7

-Ugovor o gradjenju od 22.1.1998 izmedju HPT Herceg-Bosne DOO Mostar kao investitoru zastupana po direktoru Gilja Marinku i izvoditelja Monitoring-gradnja DOO Posušje zastupana po direktoru Pavlović Mati – DT 8

-Odluka Eroneta broj 01-5184 od 28.3.2003 o raspodjeli dobiti za 2002 godinu-DT 9.

-Odluka HPT DOO Mostar broj UO-360-2-8/99 od 2.8.1999 godine potpisana od predsjednika Upravnog odbora Čović Dragana o ustupanju osnivačkog uloga HPT DOO Mostar u poduzeću Eronet DOO Mostar u korist:Hercegovina osiguranja doo Mostar u iznosu od 3,263.343,20 DM,TGP Alpina Komer djo Široku Brijeg u iznosu od 1,000.000 DM i Croherc AG djo Mostar u iznosu od 410.716,30 DM-DT 10.

- Zapisnik sa Druge sjednice Upravnog odbora HPT DOO Mostar održane 2.8.1999 godine broj UO-360 -2-2/99 potpisan od predsjednika UO Čović Dragana i tajnika UO Zelenika Snježane-DT 11
- Zapisnik sa Prve sjednice UO HPT DOO Mostar održane 26.2.1999 godine broj UO-360-1-2/99 od potpisan od predsjednika UO Čovića Dragana i tajnika UO Zelenika Snježane-DT 12
- Zapisnik sa treće sjednice UO HPT DOO Mostar održane 3.12.1999 godine broj UO-360-3-2/99 potpisan od strane predsjednika UO Ive Andrića Lužanskog i tajnika UO Zelenika Snježane – DT 13
- Račun Ministarstva obrane FBiH, Hrvatskog vijeća obrane 2 od 10.12.1998 godine na iznos od 6,902.410,52 DM a ispostavljen JP Pošta i telekomunikacije HR HB Mostar sa dospjećem na dan ispostave tj. 10.12.1998 godine -DT 14.
- Zapisnik o ispitivanju svjedoka Zovko Ivana u istražnom postupku broj Kt-1/03 od 30.3.2004 godine u dijelu koji je predočavan svjedoku-DT 15
- Izvjешće stalnog sudskog vještaka finansijske struke Aničić Slavice od 1.3.2004 godine sa dopunskim izvješćem od 31.3.2009 godine—DT 16
- Zapisnik sa 5.sjednice Vlade Federacije Bosne i Hercegovine održane 18.2.1999 godine broj 03-011-55/99 – DT 17
- Dopis HT Mostar broj D-7081/08 od 8.8.2008 godine potpisan od direktora Prlić Stipe o tome da su svi optuženi u vrijeme navedeno u optužnici bili članovi UO HPT DOO Mostar a opt. Čović Dragan u periodu od 13.11.1998 do 3.12.1999 predsjednika UO te da je tokom 1999 godine optuženi Gilja Marinko bio direktor HPT DOO Mostar-DT 18
- rješenje iz sudskog registra Višeg suda u Mostaru od 9.8.1996 godine o osnivanju DOO Eronet u mješovitom vlasništvu - DT 19
- rješenje Višeg suda u Mostaru od 9.6.1998 godine o uskladjivanju i povećanju temeljnog kapitala Eronet Pokretne komunikacije Mostar-DT 20
- rješenje Višeg suda u Mostaru od 26.10.1998 o povećanju temeljnog kapitala Eronet Pokretne komunikacije Mostar-DT 21
- rješenje Višeg suda u Mostaru od 24.6.1999 godine o primjeni kod osnivača i povećanju temeljnog kapitala Eronet Pokretne komunikacije Mostar-DT 22
- rješenje Višeg suda u Mostaru od 15.7.1999 godine o osnivanju poslovnih jedinica Eroneta Pokretne komunikacije Mostar-DT 23
- rješenje Višeg suda u Mostaru od 24.6.1999 godine o promjeni kod osnivača Hrvatska pošta i telekomunikacije DOO Mostar-DT 24
- rješenje Županijskog suda u Mostaru od 14.9.1999 godine o prenosu-prodaji poslovnog udjela Eroneta Pokretne komunikacije Mostar na Hercegovine osiguranje DD Mostar, Croherc AG Mostar i TGP Alpina komerc Široki Brijeg sa danom pristupa 18.8.1999 godine-DT 25
- Odluka o imenovanju Upravnog odbora JP HPT Herceg Bosne Mostar broj I-02-745/98 od 1.11.1998 godine -DT 26
- Statut Poduzeća Hrvatskih pošta i telekomunikacija DOO Mostar-DT 27
- presuda Kantonalnog -Županijskog suda u Mostaru broj Pž-74/04 od 15.10.2004 godine-DT 28a
- presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine Rev-940/04 od 28.2.2005 godine -DT 28b
- Ugovor o osnivanju DOO Eronet Pokretne komunikacije Mostar od 1.8.1996 godine- DT 29
- kazneni podaci za optužene – DT 30

-zapisnici o privremenom oduzimanju premeta-dokumentacije od Hercegovina osiguranja, Croherca i Alpina komerca te Ministarstva odbrane FBiH sa naredbama suda za oduzimanje, naredbe za vještačenje finansijskog vještaka i troškovnik tužiteljstva-DT 31.

Dokazi odbrane:

Optuženi Bačak Ivan je svjedočio u korist svoje odbrane na glavnom pretresu od 22.6.2011 godine

Pismeni dokazi odbrane:

Odbrana optuženog Čović Dragana je priložila pismene dokaze i to:

-Ugovor o prijenosu udjela od 21.9.2001 godine između Alpina komerc i HPT DOO Mostar (DO Čović 1) i

-Ugovor o prijenosu dionica od 1.4.1998 između HPT HRHB i Alpina komerc (DO Čović 2)

Odbrana optuženog Gilja Marinka je priložila dokaze koji su zavedeni kao „DO Gilja od 1-7,a odnose se na kažnjavanje za privredni prestup za iste radnje obuhvaćene optužnicom:

-optužni prijedlog Općinskog tužiteljstva I Mostar od 9.4.2002 godine sa zapisnicima sa tri glavne rasprave,

-presudu Općinskog suda I Mostar Pk-9/02 od 8.4.2003 godine,

-rješenje o okončanju izvršnog postupka broj 58 o Ip 049044 04 Ip od 11.2.2009 godine Općinskog suda Mostar,

-rješenje Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine Gž-42/99 od 12.4.2000 godine

-Odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine U-13/00 od 29.9.2000 godine,

Dokaz koji je izveo sud :

Odluka o imenovanju Upravnog odbora Hrvatske pošte i telekomunikacija Herceg Bosne broj I-02-420-1/99 od 7.7.1999 godine koji je u spisu zabilježen kao DS 1.

Sadržaj iskaza svjedoka i vještaka:

Svjedok Planinić Marinko je izjavio da je bio direktor Croherca od 1.2.1999 do 30.8.2002 čiji je vlasnik bila Hercegovina-gradnja iz Posušja koju je kasnije preuzela Hercegovčka banka. Preduzeće se bavilo prometom goriva i njim snabdjevalo HVO. Bilo je stalno problema sa plaćanjem a to se pokušalo riješiti razgovorima, neisporučivanjem robe i sl. Ponuda da se izvrši cesija došao je iz Ministarstva odbrane od Azinović Ivana, koji je vodio finansijsko materijalno poslovanje u Ministarstvu i on je predložio zaključenje cesije. Za cesiju mu nije bila potrebna saglasnost osnivača. Ne može se sjetiti iznosa ali zna da su imali 3-4 mil. KM prometa sa njima. U razgovoru mu rečeno da oni-Ministarstvo ne mogu platiti dugovanje i da ima neka varijanta i da će lakše naplatiti od JP HPT DOO Mostar (HPT) pa je potpisao ugovor o cesiji sa nadom da će lakše i brže doći do naplate dugovanja. Kada mu je predložen ugovor o cesiji (DT 1) potvrdio je da je isti on potpisao. Ne zna ko je bio predstavnik HPT Mostar jer u tom dijelu razgovora nije učestvovao a kada je potpisao ugovor o cesiji nije bio prisutan niko iz HPT niti je prije toga razgovarao sa optuženim Gilja Marinkom, direktorom HPT-a. Nikada u vezi toga nije razgovarao ni sa optuženim Čović Draganom. Nakon zaključivanja ugovora o cesiji neko iz Ministarstva odbrane mu je rekao da kontaktira nekog iz HPT što je i učinio ali to nije bio optuženi Gilja Marinko - istog je upoznao tek kasnije, krajem 1999 kada je postao član

nadzornog odbora Eronet DOO Mostar (Eronet)- nego je bio neko iz računovodstva HPT. Inače, imao je više slučajeva zaključenja ugovora o cesiji i sa drugim firmama. Nije znao ništa o poslovanju Eroneta. O cesiji je upoznao vlasnika-osnivača i on mu je dao saglasnost. Ugovor o prodaji poslovnog udjela (DT 2) a nakon predočavanja ovog ugovora, misli da je potpisao. Ugovor je realiziran a 2002 godine je Hercegovačka banka je preuzela vlasništvo nad Crohercom.

Svjedok Vukoja Veselko je izjavio da je bio vlasnik i direktor Alpina komerca od 7 mjeseca 1991 godine. Izvodio je radove oko polaganja optičkih kablova za HPT i kontaktirao sa ljudima iz operative HPT-a koji su vodili te poslove kao nadzorni organi. Sa optuženim Gilja Marinkom je kontaktirao u vezi plaćanja izvršenih radova jer je bilo u kašnjenju ali nije tužio u vezi toga jer se radilo o poslovnim partnerima. Radio je i svjetlovodne kablove za Ministarstvo odbrane na području Posušja na dvije dionice. Vrijednost tih radova je bila oko 170.000 KM od čega mu 110.000 KM za drugu dionicu do danas nije plaćeno. Ugovor o cesiji je napravio i potpisao sam a isti je dobio sa fax-a HPT i taj ugovor je bio već potpisan od nekog iz Ministarstva odbrane. Prije samog potpisivanja, knjigovodje su se dogovarale o cesiji a stvar je tehnike ko je poslao ponudu. Puno puta je prije ugovora o cesiji zvao Ministarstvo odbrane da mu plate račune. Ugovor o cesiji je potpisao jer je smatrao da će lakše naplatiti od HPT-a jer mi ovaj dug Ministrastvo nije platilo od 1996 god. Potvrdio je svoj potpis na predočenom mu ugovoru o cesiji (DT 3) i na ugovoru o prodaji (DT 4). Ministarstvo odbrane mu je tada dugovalo ukupno oko 180.000 DM (prodaja gradj. materija, traktor i kamion te za svjetlovod). Prenijeti su mu udjeli po ugovoru o prodaji u vezi čega je dobio rješenje od suda. Ovaj posao je bio dobar za njega jer je tako naplatio svoja potraživanja. Imao je dosta potraživanja od HPT-a za izravno obavljanje poslova za njih. Tada Eronet nije bio dobra firma kao danas, bio je zadužen ali je prihvatio cesiju. Njegova potraživanja u vrijeme cesije prema HPT su bila preko 1.300.000 KM a ugovorom o cesiji mu je isplaćeno samo 1 mil.

U vezi ovih ugovora nije učestvovao Čović koga znam samo preko medija.

Samo jednom mu je isplaćen dio dividende nakon cesije i ugovora i na taj dio je platio porez.

Svjedok Rupčić Veselko je izjavio da je bio direktor Hercegovina-osiguranja od 1998-2003 godine, koje je dioničarsko društvo. Imali su poslovni odnos sa Ministarstvom obrane-osiguranje osoba i imovine. Prije 1998 godine je radio u Ministarstvu obrane kao pomoćnik ministra za finansije.

Potraživanje se teško naplaćivalo jer je Ministarstvo bilo dužno prema svima pa su na sve načine pokušavali naplatiti potraživanja kao npr. i cesijom. Prema Ministarstvu obrane tada je imao potraživanja oko 5 mil. maraka.

Zajedno sa direktorom prodaje je vodio razgovor o vezi cesije sa ministrom obrane ili njegovim zamjenikom za logistiku Ivanom Medićem. Medić je predložio cesiju na HPT koji im je bio dužan. Za cesiju je imao saglasnost nadzornog odbora Hercegovina osiguranja. Detalja u vezi samog čina potpisivanja ugovora o cesiji se ne sjeća jer je bilo puno cesija. Prizna potpis na predočenom ugovoru o cesiji a misli da je pravljjen u Ministarstvu zbog načina sastavljanja ugovora jer je radeći u Ministarstvu znao formu tih ugovora. Prizna potpis na predočenom ugovoru o prodaji udjela a prije ovog ugovora u više navrata od HPT-a tražio da se isplati dug koji je prešao cesijom. Iz Uprave HPT-a u vezi toga je kontaktirao sa direktorom Gilja Marinkom, sa šefom računovodstva Zovkom ali i svakim ko je mogao uticati na to plaćanje. U ugovor o prodaji udjela ušla su i druga potraživanja osim ovih iz cesije.

Čović Dragan nije sa njim kontaktirao u vezi ovih ugovora. Sa Giljom nije razgovorao u vezi cesije a ni sa bilo kim iz HPT-a jer nije bilo potrebe.

U trenutku ovih ugovora Eronet je bio „propala „firma jer je HT Zagreb sav novac izvukao iz Eroneta.

Svjedok Prlić Stipe je izjavio da je u naznačenom periodu bio pomoćnik generalnog direktora za poštanski sustav a u tom svojstvu nije mogao raspolagati sa imovinom HPT-a. Tada je imao saznanje da se vrše radovi na polaganju svjetlovodnih kablova a tek 2001 godine je saznao da je te radove izvodilo Ministarstvo obrane HVO-a jer je u dokumentaciji preduzeća vidio dva ugovora iz 1995 i 1998 u vezi tih radova(primjedba: ugovori predstavljaju dokaze DT 7 i Dt-8) kao i fakture Ministarstva u vezi tih ugovora: jedna na iznos od 6,900.000 KM a druga na oko 3,400.000 KM, obe iz decembra 1998 godine. Te 2001 godine je saznao i za ugovore o cesiji.

Kao član menadžmenta je prisustvovao sjednici UO od 2.8.1999 godine. Tada je odlučeno o prenosu udjela u Eronetu na tri pomenute firme. Međutim i na predhodnoj sjednici UO od 26.2.1999 optuženi Čović Dragan govorio kao će HPT izgubiti ako se to ne prenese na općine jer će inače sve otići u Sarajevo u Minstarstvo finansija. Na toj sjednici nije bilo govora o ugovorima o cesiji . Misli da su se te obaveze mogle platiti bez ustupanja udjela a ako nisu onda je za HPT bilo dobro i da podigne kredit i tako plati dugovanja koja su inače trebala biti plaćena do kraja 2000 godine.(primjedba: po DT 8 rok plaćanja je po ispostavljanju fakture a najdalje do 31.12.2000 godine, ali je faktura ispostavljena 10.12.1998-DT 14).

Od 1999 do 2004 godine samo jednom je isplaćena dividenda od 1,000.000 KM i to za poslovanje tokom 2002 godine (primjedba: DT 9).

Nakon dobijenog sudskog spora, stanje je vraćeno u predjašnje a njima od strane ove tri firme vraćena dividenda sa kamatom.

Svjedok Dedić Zlatan je izjavio da je od maja 1999 godine bio zaposlen u Federalnoj agenciji za privatizaciju kao pomoćnik direktora u Sektoru za veliku privatizaciju. U tom svojstvu bio je odgovoran za odobravanje početnog bilansa i programa privatizacije preduzeća koja su bila u nadležnosti Agencije. Sva preduzeća u kojima je postojao državni kapital su bila dužna sačiniti početni bilans i program privatizacije. Zbog toga privatizacija Eroneta je trebala da se uradi kroz privatizaciju HPT Mostar tj. Eronet se nije mogao nezavisno privatizirati(str.25 prepisa audio sninka gla.pretresa) Kada je u Agenciji primljen početni bilans i program privatizacije HPT Mostar, izvršena je kontrola bilansa i dokumentacije koja je uz nju dostavljena te je utvrđeno da u aktivu HPT-a nema udjela u Eronetu. Postavljen je u vezi toga upit HPT-u koji im je odgovorio da su ti djelovi prenešeni na druga pravna lica. Kako je taj prenos bio nezakonit pokrenute su procedure da se ti udjelu vrate u vlasništvo HPT-a. Agencija nakon ovih saznanja nije pokretala nikakav postupak a nije ni mogla obzirom da se nije radilo o privatizaciji jer nije bio odobren početni bilans HPT-a niti je od strane HPT bilo zahtjeva za odobrenje takve prodaje.

Svjedok Zovko Ivan je izjavio da je tokom 1999 godine radio kao šef računovodstva u sektoru za gospodarstvo HPT-a Mostar. U tom svojstvu je prisustvovao sjednici UO od 2.8.1999 godine. Sjeća se da nisu bili prisutni članovi ispred HPT Zagreb. U tom svojstvu je ranije pripremio stanje dugovanja HPT-a prema Alpini komerc koje je iznosilo preko milion maraka, prema Ministarstvu odbrane oko 6,9 mil. maraka s tim da je u tom periodu ukupan dug HPT bio oko 15 -20 mil. kratkoročnih obaveza koji se nije mogao isplatiti podizanjem kredita jer su bili nepovoljni. Ove tri firme su insistirale da im se dugovanja isplate što prije.

Račun od Ministarstva obrane je došao redovnim putem zajedno sa popratnom dokumentacijom i na iznos od oko 6,9 miliona. Račun koji mu je predložen nije izuzet iz arhive HPT jer je još uvijek u arhivi sa pratećom dokumentacijom. Taj njihov račun je ovjeren od generalnog direktora dok te ovjere na prezentovanom računu nema. Račun je jednim dijelom plaćen cesijom a drugim kompenzacijom.

Vještak finansijske struke Aničić Slavica je svjedočila o svom pismenom nalazu i mišljenju i njegovoj dopuni (dokaz DT 16) te objasnila:

Da je isti nalaz sačinjen na osnovu dokumentacije kod stranaka i one iz spisa, posebno u vezi odnosa HPT sa Ministarstvom obrane HVO i preduzeća Hercegovina osiguranje, Croherc i Alpina.

JP HPT DOO Mostar i HPT Zagreb su osnovali Eronet i to je upisano u sudski registar sa ukupnim temeljnim kapitalom u vrijednosti od 9,064.372,57 KM.

Na osnovu ugovor od 28.7.1995 godine o gradnji telefonske svjetlovodne mreže ispostavljen je račun br.182 od 10.12.1998 godine na iznos od 6,902,410,52 KM i proknjižen je u HPT čime je stvorena obaveza prema Ministarstvu obrane.

Ministarstvo obrane je svoja potraživanja prenijelo na tri naznačene firme u ukupnom iznosu od 3.592.325,71 KM po osnovu ugovora o cesiji. Ugovori su proknjiženi u HPT na iste iznose. Time je Ministarstvo obrane smanjilo svoja potraživanja po navedenoj fakturi. U knjigovodstvima tih firma su proknjiženi ovi ugovori.

Razlika u odnosu na račun je zatvorena 16.11.99 i 14.2.2000 sa kompenzacijama HPT i Federalnog Ministarstva obrane koje je to potraživanje imalo evidentirano u svojim knjigama. Hercegovina osiguranje je 7.7.1999 tražila od HPT da se dug izmiri i to je evidentirano u knjigovodstvu HPT-a.

Cro herc tražio isto za 410.716,30 DM KM i ta obaveza je u HPT proknjižena.

Alpina komerc isto za 181.707,64 KM je imalo potraživanje prema Min.obrane HVO a Alpina tražila da se izmire obaveze prema njima u ukupnom iznosu od 1.000.000 KM.

Na ova traženja direktor HPT je dana 8.7.1999 i 26.7.1999 godine izvjestio sve tri firme da ne mogu platiti obaveze i predložio da te obaveze izmire ustupajući svoj udjel u Eronetu tj. predložio da se ustupi u temeljnom kapitalu: tj. dio iz cesije a dio po osnovu dospjelih obaveza HPT prema Alpini Komerc. O svemu postoji dokumentacija-računi Alpine.

Tj. prodajom udjela kapital se u Eronetu nije mijenjao nego je samo došlo do promjene vlasnika. Potraživanja Alpina Komerca od Ministarstva obrane HVO potiče još od 1995 godine, Cro herca i Hercegovina osiguranja takodjer prije 2.8.1999 tj. ove tri firme su imale od prije 2.8.1999 potraživanja prema Min.obrane HVO.

Ministarstvo obrane je izvršilo radove po ugovoru i mreža je predata na korištenje HPT-u.

Ostali dio računa br.182 od 10.12.1998 godine je zatvoren kompenzacijama sa FMO

Imovina HPT je ostala ista samo se mijenjao vlasnik

Sva dokumentacija je izuzeta iz FMO-a koje je preuzelo dokumentaciju Min.obrane HVO-a.

Sadržaj pismenih dokaza vijeće će ocijeniti i iznijeti u mjeri u kojoj bude nužno za obrazloženje odlučnih činjenica koje je vijeće utvrdilo pa se stoga njihov sadržaj neće interpretirati.

Vijeće je analiziralo izvedene dokaze pojedinačno ali i u njihovoj međusobnoj vezi.

Svi dokazi optužbe osim iskaza svjedoka Zelenika Snježane su prihvaćeni kao vjerodostojni i na njima je zasnovana ova presuda.

Uvod:

Ugovorom između JP HPT - Hrvatska pošta i telekomunikacije Zagreb (HPT Hrvatske) i JP Pošta i telekomunikacije Hrvatske Republike Herceg Bosna Mostar (HPT HR HB)od 1.8.1996 godine osnovano je društvo „Eronet“Pokretne komunikacije ,društvo sa ograničenom odgovornošću Mostar (Eronet) u kome HPT Hrvatske ima 49% udjela a HPT HR HB 51% udjela.Prema odredbi člana 16 ugovora samo uz saglasnost osnivača može doći do promjena članova društva aprema odredbi člana 17 za ustupanje uloga trećoj osobi izvan društva po bilo kojoj osnovi potrebna je saglasnost osnivača (DT 29)

Navedeni ugovor je sproveden u sudskom registru Višeg suda u Mostaru dana 9.8.1996 godine(DT 19).

Rješenjima istog suda (DT 20 ,DT 21 i Dt 22) je prihvatano mijenjanje i povećavanje temeljnog kapitala Eroneta.Posebno se ukazuje da su rješenjem od 24.6.1999 god. (DT 22) upisane promjene kod osnivača koji su sada naznačeni kao HPT Hrvatska pošta i telekomunikacije Zagreb,HPT DOO Mostar i HT Hrvatske telekomunikacije Zagreb.

Prema Statutu osnivača JP HPT DOO Mostar, upravni odbor(UO) ima ukupno 11 članova od čega ukupno 4 člana imenuju HP Hrvatska pošta Zagreb i HT Hrvatske a 7 članova se imenuje na osnovu Dogovora o funkcionisanju zajedničkih institucija hrvatskog naroda u BiH (član 47) a upravni odbor odluke donosi dvotrećeniskom većinom ukupnog broja članova (član 46) ili kvalificiranom većinom ukupnog broja članova (član 48).

Iz ovog slijedi da je odluka upravnog odbora punovažna i pravno obavezujuća u slučajevima kada je određeno donošenje kvalificiranom većinom ukoliko za nju glasa većina od ukupnog broja članova kojih je 11 odnosno da je nužno da za odluku glasa najmanje šest članova.

Kao dokaz o finansijskom poslovanju Eroneta,tužitelj je predao odluku o rasporedjivanju dobiti nakon oporezivanja broj 01-5194 od 28.3.2003 godine iz koje slijedi da je iskazana dobit za poslovnu 2002 godinu te da se ista raspoređuje za povećanje temeljnog kapitala dok je za isplatu dividende raspoređen iznos od 1,000.000 KM.

Branitelji optuženih Čović Dragana,Gilja Marinka i Josipović Slavice su se protivili uvrštenju navedene potvrde kao dokaza jer u optužnici nije bilo predložena kao dokaz.Drugim riječima,oni smatraju da nakon podnošenja optužnice tužitelj nema pravo uvoditi druge dokaze.Takav stav nije osnovan.Prije svega vijeće podsjeća da se optužnica podnosi kada tužitelj nađe da postoji dovoljno dokaza o osnovanoj sumnji za izvršenje krivičnog djela i u tom pravcu on naznačava koje dokaze će izvesti na glavnom pretresu.Ni jedna odredba procesnog zakona ne ograničava tužitelja u izvodjenju daljih dokaza.Takva ograničenja ne bi bila ni pravno održiva.Ono što može dovesti u pitanje prihvatanje novog dokaza tužitelja je samo to da li je odbrana bila upoznata sa njegovim postojanjem a pod uvjetom da je bio dostupan tužitelju prije optuženja ili da je naknadno pribavljen a odbrani stavljen na raspolaganje prije izvodjenja dokaza na glavnom pretresu.Branitelji su se izjasnili da su imali pristup tome dokazu i prije nego je predat sudu.Zbog toga vijeća nalazi da se radi o zakonitom dokazu.

Nesumnjivo je da tužitelj ovim dokazom želi da dokaže postojanje dobiti u poslovanju Eroneta što bi trebalo biti značajno sa aspekta inkiminiranja zloupotrebe položaja radi pribavljanja drugom imovinske koristi.

Kako se iz sadržaja dokaza vidi radi se o dobiti iz poslovanja tokom 2002 godine što je nakon krajnjeg perioda koji optužnica obuhvata.Dosljedno tome,vijeće zaključuje da za period od sredina septembra 1999 do zaključno 2002 godini,dakle za period od tri poslovne godine, Eronet

nije pozitivno poslovao odnosno da nije ostvario takvo poslovanje iz koga bi nastala dobit iz koje bi se isplatila dividenda. Jer da jeste, više je nego sigurno, tužitelj bi takav dokaz i predao.

Da je ovaj zaključak vijeća osnovan, ukazuju i drugi dokazi. Iz zapisnika sa treće sjednice UO HPT-a održane dana 3.12.1999 godine (DT 13) slijedi da je član UO Šutalo Mladen (stranica 10) komentirao kako je Eronet u stagnaciji jer već šest mjeseci traži garancije za kredit. Svjedok Zovko Ivan, šef računovodstva navodi da je u 1999 godini ukupan dug HPT, dakle osnivača Eroneta, bio oko 15 -20 mil. KM kratkoročnih obaveza koji se nije mogao isplatiti podizanjem kredita jer su bili nepovoljni. To je potvrdio na određeni način i svjedok Prlić Stipe navodeći kako on misli da su se obaveze HPT-a mogle platiti bez ustupanja udjela a ako nisu onda je za HPT bilo dobro i da podigne kredit i tako plati dugovanja. Mogućnost podizanje kredita je objasnio svjedok Šutalo Mladen tako da ova razmišljanja Prlić Stipe o finansijskoj situaciji HPT-a proizilaze iz pretpostavki. Ipak, to upućuje na zaključak da u to vrijeme finansijsko poslovanje nije bilo profitabilno što se nazire: u dijelu iskaza ovog svjedoka (Prlića) da su krajem 1998 godine pristigle i dvije fakture iz Ministarstva odbrane: jedna na iznos od 6,900.000 KM (DT 14) a druga na oko 3,400.000 KM te u svjedočenju vještaka finansijske struke Aničić Slavice da je preostali dio računa (DT 14) koji je glasio na ukupni iznos od 6,902.410,52 DM (a ne 4,674.059,50 kako optužnica neosnovano navodi) HPT izmirio na dane 16.11.99 i 14.2.2000 kompenzacijama sa Federalnim Ministarstvom odbrane koje je to potraživanje imalo evidentirano u svojim knjigama. O finansijskom stanju HPT-a može se zaključivati i na osnovu činjenice da su povjerioci zvaničnim aktima (evidentiranim u poslovnim knjigama) tražili izmirenje svojih potraživanja i to Hercegovina osiguranje dana 7.7.1999 godine, Croherc i Alpina komerc, koja je tražila i izmirenje neposredne tražbine od HPT-a u iznosu od 1.000.000 KM.

Zapažanja o činjeničnom supstratu optužnice:

1) Prednji nesporni dokazi optužbe o finansijskom stanju Eroneta ujedno se mogu i trebaju koristiti i kod definisanja voljnog elementa kod svih optuženih na dan 2.8.1999 godine kada je donijeta Odluka o ustupanju udjela, čije donošenje im se inkriminira u optužnici. U stvari to je korištenje u svrhu zaključivanja vijeća o stvarnoj voljnoj komponenti umišljaja kao konstitutivnog elementa krivičnog djela Zloupotrebe službenog položaja ili ovlasti iz člana 358 KZ FBiH a ne dokazanosti njegovog postojanja obzirom da taj elemenat umišljaja optužnica uopće ne sadržava (iako je to obavezno u smislu odredbe člana 242 stav 1 tačka c/ ZKP FBiH). Obaveza sadržaja i naznake odnosa prema posljedici (voljna komponenta umišljaja) postoji iz razloga što to diferencira radnju krivičnog djela od objektivno nezakonitog postupanja. Samo ono iskorištavanje ili prekoračenje ovlasti koje se manifestira kroz (direktni) umišljajni odnos prema posljedici predstavlja ovo krivično djelo. Ako takvog odnosa prema posljedici nema onda se može eventualno samo govoriti o postojanju disciplinske, prekršajne ili građanske odgovornosti. To znači da ovo krivično djelo postoji samo kada službene ili odgovorne osobe svjesno iskorištavaju ili prekoračuju svoj službeni položaj ili položaj odgovorne osobe kako bi nekom drugom pribavili kakvu korist ili korist koja je imovinske prirode i to hoće. Istovremeno se ima uzeti da se htijenje proteže i na posledicu pribavljanja drugom kakve koristi ili imovinske koristi tako da ako postupanje nije poduzeto iz tog osnova onda nema elemenata ovog krivičnog djela. Zbog toga optužnica mora da u činjeničnom opisu sadrži činjenice i okolnosti iz kojih proizilazi htijenje posljedice koja konstituira krivično djelo. Predmetna optužnica takvih sadržaja nema.

Njih se ne može nadomjetiti unošenjem sadržaja o namjeri optuženih lica. Namjera predstavlja onaj unutrašnji pokretač, motiv za izvršenje krivičnog djela i kao takva stoji izvan

umišljaja. Utvrditi namjeru može biti relevantno samo u postupku odmjeravanja kazne a nikako u postupku utvrđivanja krivičnog djela i odgovornosti. Zbog toga, navode iz optužnice o tome da su optuženi imali namjeru da ne plaćaju dug Federalnom Ministarstvu odbrane (po već ispostavljenom računu) i Ministarstvu finansija FBiH(nejasno je zašto bi se taj dug plaćao ovom ministarstvu) kao i dalju namjeru da se taj dug cesijom prenese na označene pravne osobe a potom da tako nastali dug ovim pravnim osobama izmire prodajom vlasničkog udjela u Eronetu, vijeće nalazi za potpuno nevažne za utvrđenje voljne komponente umišljaja i neće se upuštati u ocjenu njihove dokazanosti ili nedokazanosti.

2) Zahtijevani elemenat umišljaja u odnosu na svijest o zloupotrebi se optužnicom naznačava tako da su optuženi „znali i morali znati“ da odlučivanjem krše obavezu javne ponude prodaje dionica. Navod „ i morali znati“ ima sadržaj u neznanju za nešto što se moralo znati. Kontrukcija je dakle nelogična jer sadrži suprotne-medjusobno isključive inkriminacije o svijesti optuženih jer zapravo znači da su optuženi istovremeno i znali i nisu znali a morali su znati. Kako oblik svijesti koji se određuje kao neznanje iako postoji obaveza da se zna, ne predstavlja umišljaj već nehat (član 14 KZ FBiH), onda nije moguće da vijeće izabire jedan od dva oblika svijesti (umišljajni i nehatni koji uopće ne može postojati krivična odgovornost za ovo krivično djelo) i to na način koji bio štetan za optužene te konstatuje neodređenost optužnice u ovom najbitnijem segmentu.

3) Prema činjeničnom supstratu optužnice optuženima se ne stavlja na teret da su djelovali u skladu sa ranije postignutim dogovorom .Zajednički dogovor bi značio da će više osoba svjesno i voljno poduzimati pojedinačnu radnju kao njihov doprinos unaprijed dogovorenoj zajedničkoj zabranjenoj radnji koja predstavlja radnju izvršenja krivičnog djela i doprinos posljedici krivičnog djela i tek tada one mogu biti tretirane kao saizvršitelji. To zahtijeva da se jasno naznači medjuovisnost svake njihove pojedinačne radnje kao doprinosa ostvarenju planirane i željene a zabranjene posljedice. Ukoliko takvih navoda nema onda se ima uzeti da svaki od optuženih djeluje samostalno kao pojedinačni izvršitelj krivičnog djela odnosno ima se zaključivati da nisu zajednički učinili krivično djelo (član 23 KZ FBiH). Od svega ovoga, optužnica samo sadržava elemenat nezakonitosti postupanja kada navodi da su svi optuženi “jednoglasno“ donijeli odluku o ustupanju iako su „znali i morali znati da je takav način prodaje vlasničkog udjela nezakonit jer je suprotan....“. Ukratko, inkriminira se što je prodaja vlasničkog udjela (dokazi će ukazati na neosnovanost navoda o prodaji jer se radilo o ustupanju dok je realizaciju u formi ugovora o prodaji proveo optuženi Gilja Marinko) izvršena na osnovu odluke svakog pojedinačnog člana. Zbog toga navod, koji bi trebao da nadomjesti predhodni dogovor, da je postojala jednoglasnost je konstatacija o rezultatu glasanja. Medjutim, svaka odluka kolektivnog tijela pa i navedena odluka o ustupanju osnivačkog uloga je punovažna tek kada se za nju glasanjem odredi nekim aktom zahtijevana većina ukupnog broja članova. Zbog toga, pojedinačan glas za donošenje predmetne odluke kao ni prosto zbrajanje tih neovisnih glasova čak i kada je glasanje rezultat svijesti da je to protivno zakonu još ništa ne znači jer samostalno ne može proizvesti nikakvu posljedicu. Tek ako postoji svijest da će svi odlučiti za donošenje nezakonite odluke odnosno kada je unaprijed dogovoreno da će se stvoriti potrebna većina za formalnu punovažnost odluke, može svaki glas predstavljati radnju zloupotrebe i onda postojati i krivična odgovornost.

Vijeće nije ovlašteno unositi u činjenični supstrat optužnice inkriminacije o zajedničkom djelovanju optuženih ka ostvarenju zabranjene posljedice jer bi time prekoračilo optužnicu.

4) Kako je već iznijeto, prije svega službena ili odgovorna osoba mora iskoristiti ili prekoračiti svoja ovlaštenja. Ona-ovlaštenja nisu identificirana u zakonskom opisu krivičnog djela što

zahtijeva uvođenje drugih propisa kojima se regulišu prava i ovlasti tih osoba. Zbog toga činjenični opis iz optužnice mora imati potpune navode o sadržajima tih propisa jer aktivnosti suprotne tim sadržajima mogu predstavljati radnju izvršenja krivičnog djela. Na ovom mjestu obrazloženja presude vijeće zanemaruje da optužnica nije navela odgovarajuće odredbe Statuta HPT-a u vezi sa ovlastima članova upravnog odbora i koncentriše se na to šta optužnica određuje kao propis kome su optuženi suprotno postupali jer u tim okvirima može razmatrati i meritorno odlučivati.

Inkriminira se:

a) postupanje suprotno Odluci Vlade FBiH o metodama, rokovima i nadležnoj agenciji za privatizaciju a kršenje se sastojalo od donošenja odluke o neposrednoj prodaji udjela što je nezakonito „obzirom da se vlasnički udjel mogao prodati u postupku javne ponude dionica najpovoljnijem ponuđaču“ .Odluka je samo jedan od više propisa iz oblasti privatizacije i naslanja se na Zakon o privatizaciji preduzeća.

b)postupanje suprotno ugovoru o osnivanju društva Eronet između JP HPT Mostar i HPT Hrvatske (DT 29) u kome je određeno „ da je za ustupanje uloga trećoj osobi izvan društva potreba saglasnost osnivača“a koju nisu imali od osnivača HPT Hrvatske.

Jasno je da se istovremeno ne može inkriminirati postupanje protivno Odluci Vlade FBiH o metodama i Ugovoru o osnivanju : obaveza javne ponude dionica isključuje pravo prvokupa a odluka Vlade FBiH u pravnoj snazi ima prednost pred ugovorom stranaka. Obzirom na to vijeće je imalo u vidu Odluku Vlade FBiH.

Primjećuje se da Odluka Vlade FBiH nije opća zakonska norma koja zabranjuje prodaju udjela pod bilo kojim uvjetima i u bilo kojem slučaju jer proizilazi iz Zakona o privatizaciji preduzeća. Ona samo određuje više metoda privatizacije onih preduzeća koja su nabrojana a za što je određena, za slučaj Eroneta ,Federalna agencije za privatizaciju (FAP) i koja Agencija a ne kantonalna/županijska daje saglasnost na neku od više predviđenih metoda privatizacije. Učešće FAP-u je preduvjet za svaki metod. Kako navedena odluka određuje više metoda privatizacije (mala privatizacija, tender, javna ponuda dionica) to znači da se mora navesti i kriterij po kome se tvrdi da je to morala biti javna ponuda dionica najpovoljnijem ponuđaču a neka druga metoda. Obzirom da takav kriterij ova Odluka ne sadrži kao blanketni propis je nepotpun i zbog toga se ne može uzeti kao dovoljno jasan i određen da vijeće zakonito odlučuje o tome da li su optuženi zloupotrijebili položaje odgovornih osoba na način da su svjesno izbjegli provesti postupak javne prodaje dionica kako bi kupcu neposrednom pogodbom pribavili(imovinsku) korist. Vijeće zapaža da u Zakonu o privatizaciji preduzeća, koji nije naveden kao blanketni propis, postoji poglavlje o „maloj privatizaciji“, a takvu metodu kao moguću predviđa i Odluka Vlade FBiH koja je dopunjujući propis ovom zakonu. Da li je u ovom slučaju moguće bilo provoditi postupak „male privatizacije“ nije predmet ovih razmatranja o potpunosti i određenosti naznačene blanketne norme. U tom poglavlju se ne isključuje mogućnost prodaje imovine i dionica neposrednom pogodbom. Čak se navode i slučajevi kada je to moguće. Ovaj Zakon je dopuštao mogućnost da nadležna FAP donese odluku po neposrednoj prodaji ali pod uvjetima koje on reguliše u odredbi člana 10 gdje se određuje da u slučaju da u roku nije podnjet početni bilans i program privatizacije (a nije jer na to upućuju i dokaz odbrane: DO Čović 1) odluku o načinu privatizacije donijet će nadležna agencija .

Optužba je na okolnosti nezakonitog postupanja optuženih, izvela dokaz ispitivanjem svjedoka Dedić Zlatana, najodgovornije osobe za privatizaciju u FAP-u. Ovim dokazom je direktno ukazala na svoju manjkavost o identificiranju blanketnog propisa jer je svjedok naveo da su sporni ugovori o prodaji udjela(nikakva Odluka o ustupanju) bili sačinjeni nakon stupanja Zakona o privatizaciji koji je regulisao da se ne može vršiti bilo kakva prodaja državne imovine(što jeste

imovina HPT-a i Eroneta u odgovarajućem udjelu) ili udjela mimo nadležne agencije za privatizaciju pa da je ta prodaja morala predhodno biti prijavljena agenciji (primjedba: zbog odredbe člana 10 Zakona o privatizaciji) da se utvrdi metoda na osnovu koje bi se to prodavalo-aukcija ili tender- uz mogućnost svih zainteresiranih da učestvuju u kupovini. Dalje je naveo da činjenice je HPT to učinio tek u periodu koji je nastupio nakon onog koji obuhvata optužnica. Što se tiče Odluke Vlade FBiH o metodama, rokovima i nadležnoj agenciji za privatizaciju koja se navodi u optužnici, svjedok je objasnio (a vijeće utvrđuje da je to sasvim u skladu sa njenim sadržajem) da je njom regulisano samo u čijoj nadležnosti je privatizacija HPT-a pa time i Eroneta tj. da je u nadležnosti federalne agencije za privatizaciju a ne kantonalne.

Dokaz optužbe Odluka Vrhovnog suda FBiH broj Rev-940/04 od 28.2.2005 godine (DT 28b) kojom su poništeni kao pravno nevažeći ugovori o prodaji vlasničkog udjela upućuje na određene blanketne propise od kojih se ni jedan ne navodi u činjeničnom supstratu optužbe. Kao najbitniji je onaj koji određuje državnu imovinu po odredbama Zakona o pretvorbi društvene svojine jer samo tu imovinu ima u vidu Zakon o privatizaciji, zatim Zakon o preduzećima i set privatizacijskih propisa.

Podsjećajući da se inkriminira postupanje u vidu kršenja samo jednog segmenta iz Odluke Vlade FBiH o metodama, rokovima i nadležnoj agenciji za privatizaciju i to onog koji tek treba da se odredi nakon formalnog početka privatizacije podnošenjem početnog bilansa i programa privatizacije, uz potpuni izostanak makar u prostoj identifikaciji ostalih propisa (npr. iz ove odluke Vrhovnog suda FBiH), vijeće je utvrdilo da je time optužnica nejasna i nepotpuna u tolikoj mjeri da ono ne može zakonito odlučivati o dokazanosti samog čina i karaktera zloupotrebe položaja u smislu odredbe člana 358 KZ FBiH. Svaka osudjujuća presuda koja bi bila donijeta na bazi ovakvih činjeničnih navoda optužnice o načinu zloupotrebe položaja bi u svojoj izreci bila nejasna i nerazumljiva ali i nužno protivrječna zakonitom obrazloženju presude obzirom da radnja izvršenja krivičnog djela koja se sadržava u blanketu nije jasna i potpuna.

Svaki zahvat vijeća u ovaj dio činjeničnog supstrata optužbe u pravcu potpunjavanja inkriminacija bi predstavljao bitnu povredu odredaba krivičnog postupka prekoračenjem optužbe.

5) Konačno, optužnica ne sadržava nijednu posljedicu krivičnog djela:

Zanemarit će se nejasna pravna ocjena djela u kojoj se istovremeno navodi da su optuženi drugom pribavili kakvu korist (stav 1 člana 358 KZ FBiH) a onda se poziva na njegov stav 3 koji kao posljedicu zahtijeva imovinsku korist.

Sva preduzeća imaju obavezu upisa u sudski registar koji predstavlja javni registar u pravom i poslovnom prometu. Zbog toga tek se upisom konstituiše pravo. Konkretno, ugovori o prodaji poslovnog udjela koje je sklopio optuženi Gilja Marinko bez upisa u sudski registar ništa ne znače jer tim činom nije nastupila nikakva posljedica. Optužnica je i dokazala čin upisa (DT 25 je rješenje suda o promjeni osnivača) ali isti nije uvela u činjenični opis i time zapravo ne sadržava posljedicu krivičnog djela u vidu realno stvorene mogućnosti pribavljanja koristi ili imovinske koristi. Zbog toga što činjenični navod da je „omogućeno pribavljanje“ nije ni uvezan za čin upisa u sudski registar već za momentat sačinjavanja ugovora o prodaji, onda on ima sasvim drugo značenje: da će se nekada imovinska korist ali ne i obavezno ostvariti i to izvan perioda koji optužnica obuhvata. Drugim riječima, činjenični opis sadržava samo to da su stvoreni preduvjeti za pribavljanje koristi ili imovinske koristi. Ne može se govoriti ni o pokušaju krivičnog djela jer je posljedica realno nastupila ali je optužba zanemaruje. Ovo znači da djelo za koje se oni optužuju nije krivično djelo. Bez navoda da je nastupila posljedica pribavljanja

koristi/imovinske koristi ,iako krivično djelo iz člana 358 KZ FBiH spada u grupu krivičnih djela protiv službene i odgovorne dužnosti,nije moguće utvrditi da li neke radnje zloupotrebe predstavljaju krivično djelo ili prekršaj,disciplinsku ili građansku odgovornost.

Kod činjenice da je oslobadjajuća presuda u pretežnom dijelu donijeta zbog nedokazanosti radnji izvršenja o tome da su optuženi počinili krivično djelo iz optužnice što je osnov za oslobadjajuću presudu po članu 299 tačka c./ ZKP FBiH,nije bilo nužno u izreci navoditi i oslobadjanje po odredbi člana 299 tačka a./ ZKP FBiH tako da prednje konstatacije vijeće ne predstavljaju nerazumljivost izreke ili njenu suprotnost za obrazloženjem u odnosu na odlučne činjenice.Ne postoji obaveza suda da u izreku presude navodi osnov za oslobadjajuću presudu.Kako se iz ovog slučaja i vidi, identifikiranje nekog pojedinačnog osnova iz člana 299 ZKP FBiH nije uvijek moguće.Ustvari,u suštini optužnica nije dokazala svoju osnovanost a tek, podredno,se utvrđuju ovi formalnopravni nedostaci.

O suprotnosti činjeničnog supstrata optužbe dokazima koje je optužba izvela:

1)Nije jasno iz kog razloga je u činjeničnom supstratu optužbe propušteno da se naznači i potpuna visina duga HPT-a prema „ bivšem Ministarstvu obrane HVO-a“ (inače se prizna njegovo postojanje) a koji se dokazuje dokazom DT-14.Radi se o računu broj 00182 od 10.12.1998 godine na iznos od 6.902,410,52 DM koji je ispostavljen prema štambilju na istom „ Bosna i Hercegovina, Federacija Bosne i Hercegovine,Ministarstvo obrane,Hrvatsko vijeće obrane 2“,Dakle,račun nije ispostavilo neko bivše (u smislu nepostojeće) ministarstvo obrane već tada postojeće Federalno Ministarstvo i u iznosu većem od duga koji se naznačava i kako bi se usaglasilo sa cesijama tog Ministarstva sa predmetne tri firme.Inače,postojanje duga se optužnicom ne dovodi u pitanje kao što se ne dovodi u pitanje činjenice da su radovi za koje je on izdat zaista i izvršeni.Ne samo da se ne dovodi u pitanje već se to i dokazuje: iskaz vještaka finansijske struke Aničić Slavice,svjedoka Zovko Ivana, Prlić Stipe i ugovora o izvodjenju radova (DT 7 i DT 8).

2)Nije jasno kako se u činjeničnom supstratu optužbe tvrdi da su članovi UO HPT imali namjeru da naprijed navedeni dug (ne ukupni dug po računu, jer je ostatak plaćen kompenzacijom) cesijom prenesu i to pravno nevažećim ugovorima o cesiji,sa Ministarstva obrane HVO-a na predmetne tri firme.Naime,HPT se pojavljuje kao dužnik (cesus) i mada je direktor Gilja Marinko potpisnik ovih ugovora o cesiji (DT-1,DT-3 i DT-5) taj njegov potpis ne ukazuje da on određuje sudbinu potraživanja koja, neovisno o dužniku ali njemu na znanje,medjusobno prenose njegovi povjerioci odnosno tim ugovorima se sada kao povjerioci prema HPT-u umjesto Ministarstva(cedenta) pojavljuju novi povjeroci (cesionari).To znači da je optuženi Gilja Marinko ove ugovore potpisao ali nije ih on zaključio jer nije ovlaštena ugovorna strana u poslu cesije.Nikakav dokaz nije pružen na okolnosti tvrdnje da se radi o pravno ništavnim ugovorima o cesiji.Na traženje suda da to objasni,tužitelj je ukazao da takav zaključak sadrži presuda ovog suda broj Pž-74/04 od 15.10.2004 godine što je dokaz DT 28a.Vijeće uzima da ono nije vezano za zaključke bilo kojeg drugog suda i da ono iste samostalno donosi.Takav zaključak iz bilo koje činjenice koja bi prozilizala iz ostalih dokaza vijeće nije moglo donijeti.Prema pravilima iz oblasti građanskog prava,cesus (HPT Mostar) ne zaključuje ugovore o cesiji.

Kako je optužnica i dokazala (vještak finansijske struke Aničić Slavica) prema knjigovodstvenim dokumentacijama postojala su medjusobna potraživanja i dugovanja između Ministarstva i navedenih firmi kao i potraživanje Ministarstva prema HPT Mostar.

Dosljedno tome,vijeće ne može uzeti da su ugovori o cesiji pravno ništavni.Samo se napominje,da karakter pravne ništavosti nekog pravnog posla ima za posljedicu da taj pravni

posao ne proizvodi nikakve pravne efekte i da to istovremeno ne znači da on u stvarnosti nije imao svoje opravdanje. Izgleda da se takvim karakteriziranjem ugovora o cesiji htjelo ukazati baš na ovo-da nije bilo osnova da se provodi cesija i da se onda sugerije da su ti ugovori ustvari falsifikati.

3) Takodjer, navod iz optužnice da su svi članovi upravnog odbora imali namjeru da se provede cesija nije osnovan jer je protivan dokazima optužbe obzirom da iz zapisnika sa sjednica UO slijedi da oni nisu nikada raspravljali o cesiji. Nema ni dokaza da su predhodno uopće znali da će se ona i provoditi pa je nejasan razlog zašto je ovo uvedeno u činjenični opis.

U istom cilju se uvela i naznaka da „Ministarstvo obrane HVO-a koje formalnopravno ne postoji“ što bi trebalo da sugerije da se ono ranije jednostavno ugasilo. Zahtjev za preciznost inkriminacija bi bio ostvaren time da se naznačilo i „čiji je pravni sljednik Federalno Ministarstvo odbrane“ jer je to istina: ne samo da je na računu-dokaz DT 14 takva naznaka nego je i vještak Aničić Slavica potvrdila (dakle svjedočeći u korist optužbe) da je ostatak (u onom iznosu koji prevazilazi vrijednost navedenu u optužnici) tog računa plaćen od strane HPT-a Federalnom Ministarstvu odbrane međusobnom kompenzacijom (u ranijim obrazloženjima navedeno).

Samo pozivanje na Zakon o ministarstvima i drugim državnim organima FBiH je nedovoljno jer je to nedorečeno (navod o formalno pravno nepostojanju Ministarstva odbrane HVO) a uz to općepoznata je i činjenica da su jedno vrijeme bile dvije komponente u Ministarstvu obrane FBiH.

4) Nije jano na osnovu člaga se u optužnici tvrdi da su članovi UO i „ na predhodnoj sjednici od 26.2.1999 jednoglasno donijeli odluku da se većinski udjel proda“ a prilaže se kao dokaz zapisnik sa te sjednice (DT-12) iz koga slijedi da o tome nije bilo ni riječi. Naime, tek na kraju, i mimo usvojenog dnevnog reda, optuženi Čović je predložio da se vlasnički udio HPT-a u Eronetu prenese na općine a ne na naznačena pravna lica Hercegovina osiguranje, Alpina komerc i Croherc) radi zaštite interesa i opstojnosti hrvatskog naroda na ovom prostorima. Iz prednjeg slijedi da se nije uopće spominjala prodaja a ni cesija.

Analiza i ocjena dokaza:

-odgovornost optuženog Čović Dragana:

Krivično djelo Zlopotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358 KZ FBiH (1998) može izvršiti samo službena ili odgovorna osoba. Konkretno ovdje je odgovorna osoba.

Prema odredbi člana 136 stav 5 istog zakona, pod pojmom odgovorne osobe, između ostalog, smatra se osoba u pravnoj osobi kojoj je obzirom na njenu funkciju ili na temelju posebnog ovlaštenja povjeren odredjeni krug poslova koji se odnose na izvršavanje zakona ili propisa donesenih na osnovu zakona ili općeg akta preduzeća u upravljanju i rukovanju imovinom. Iz Statuta HPT-a (DT 27) proizilazi da članovi upravnog odbora imaju takva ovlaštenja i da se imaju smatrati odgovornim osobama u smislu ove zakonske odredbe.

Tužitelj je kao dokaz o tom svojstvu optuženih predao dva dokaza:

-dokaz broj DT-18 predstavlja odgovor HT Mostar (sadašnji naziv za HPT Mostar) na traženje tužitelja o članovima upravnog odbora. Iz tog dokaza slijedi da su navedeni kao članovi UO svi optuženi (izuzev Gilja Marinka, direktora HPT-a) što je u skladu sa tri zapisnika sa ukupno održane tri sjednice upravnog odbora održane u 1999 godine: od 26.2.1999, od 2.8.1999 i od 3.12.1999 godine (DT-12, DT-11 i DT-13). Na osnovu ovog dokaza ali i zapisnika sa sjednica UO sa sve tri sjednice, proizilazilo bi da su svi optuženi, izuzev optuženog direktora Gilja

Marinka, bili članovi upravnog odbora i zbog toga imali svojstvo odgovorne osobe. U odnosu na optuženog Čović Dragana u prednjim dokazima je sadržano da je bio prisutan u svojstvu predsjednika na dvije sjednice UO i to 26.2. i 2.8.1999 godine dok je na trećoj sjednici od 3.12.1999 kao predsjednik naznačen Ivo Andrić Lužanski.

Na kraju ovog dopisa HT-a je navedeno da se uz isti dostavljaju i Odluka broj I-02-745/98 od 1.11.1998 te Odluka broj I-02-420-I-/99 od 7.7.1999 godine.

Ove dvije odluke su bile sastavni dio ovog dokaza DT-18.

Nakon predaje ovog dokaza, koji je zbog redoslijeda predavanja dokaza zabilježen kao broj DT-18, predano kao dokaz više rješenja Višeg suda u Mostaru koji su zabilježeni pod brojevima 19-25 a zatim je predana jedna od ovih odluka (dakle, odvojena od DT 18) kao slijedeći dokaz:

-DT 26 što je Odluka broj I-02-745/98 od 1.11.1998 godine, upravo ona koja je dostavljena sa dopisom HT-a. Iz ove odluke slijedi da je 1.11.1998 godine donijeta (od strane tijela koje optužnica prizna kao legalno za donošenje odluke i što zbog toga vijeće iako nema dokaza o legalnosti i prihvata) zbog imenovanja svih optuženih za članove upravnog odbora a optuženog Čović Dragan za predsjednika upravnog odbora HPT Herceg Bosne Mostar (pravni predhodnik HPT-a).

Ovim dokazima DT 18 i DT 26 je trebalo biti dokazano nužno neophodno svojstvo odgovornih osoba optuženih od momenta kada su imenovani za članove upravnog odbora, osim Gilja Marinka-direktora, a sve u smislu odredbe člana 358 KZ FBiH.

Uočavajući da druga odluka broj I-02-420-I-/99 od 7.7.1999 godine nije predana kao dokaz iako je sastavni dio dokaza DT-18 te cijeneći sadržaj zapisnika sa druge sjednice UO od 2.8.1999 (DT-11: optuženi Čović Dragan prisutne upoznaje da je novi predsjednik UO Ivo Andrić Lužanski, koji iz opravdanih razloga nije pristupio na tu sjednici i da se zbog toga nije izvršila primopredaja između njih dvojice te da će on-Čović Dragan voditi tu sjednicu, a čime se dokazuje i prisustvo potpune svijesti ostalih prisutnih da to govori osoba koja nije ovlaštena voditi sjednicu a kamoli odlučivati) kao i zapisnika sa treće sjednice upravnog odbora od 3.12.1999 godine (DT-13: sjednicu je vodio predsjednik UO Ivo Andrić Lužanski a direktor i optuženi Gilja Marinko istog izvještava obzirom da on iz opravdanih razloga nije bio prisutan predhodnoj sjednici o ...) vijeće je odlučilo po službenoj dužnosti na osnovu ovlaštenja iz člana 276 stav 2 tačka e/ ZKP FBiH izvesti dokaz i čitanjem ove nedostajajuće odluke kao dokaz suda i istu je zatražilo od tužitelja da je preda kao dokaz. Kako tužitelj istu nije posjedovao, Odluka je pribavljena na način što je nakon izjave branitelja optuženog Čović Dragana advokata Martinović Davora da istu posjeduje u svom uredu a u posjedu je iste još iz parničnog postupka vezanog za donošenja presuda dokazima označene kao DT-28 a i Dt-28 b, istom naloženo da je dostavi za spis: ona je zabilježena kao DS-1. Iz fotokopije ove odluke je evidentno da je ovlaštenu navedeni organ dana 7.7.1999 godine imenovao za predsjednika upravnog odbora Ivo Andrića Lužanskog a optužene Šoljića, Žarića, Đukića, Josipovića i Bačka te Brkić Ivana za članove upravnog odbora, sve sa stupanjem na snagu 7.7.1999 godine.

Ovaj dokaz sud je prihvatio kao vjerodostojan iako se radi o fotokopiji koja nije ovjerena. Naime, prema odredbi člana 289 stav 2 ZKP FBiH za provjeru vjerodostojnosti pismena potrebno je originalno pismeno ili po stavu 3 ovjerena kopija originala. Ovdje se nije pojavila sumnja u njenu vjerodostojnost u bilo kom pogledu pa time nije bila ni potreba da se ista provjerava. Tužitelj nije osporavao vjerodostojnost pismena. Pored ovoga, vjerodostojnost je potvrđena i sadržajem naprijed navedenih zapisnika sa sjednica upravnog odbora od 2.8. i od 3.12.1999 godine a posebno iz presude ovog suda broj Pž-74/04 od 15.10.2004 godine gdje sud na strani 9. konstatuje dokaz koji je taj sud kao valjan i prihvatio a to je upravo sadržaj

predmetne odluke da se za predsjednika upravnog odbora imenuje Ivo Andrić Lužanski (izvedene zaključke tog suda iz ove odluke vijeće ne komentira). Uostalom, isti zaključak da je na dan 2.8.1999 godine predsjednika upravnog odbora bio Ivo Andrić Lužanski proizilazi i bez ove i ovakve odluke cijeneći ostale dokaze koji se naprijed navode.

Iz prednji nespornih dokaza proizilazi da optuženi Čović Dragan na dan 2.8.1999 godine kada je donijeta inkriminirana odluka o ustupanju udjela a odmah zatim i posebna pisana odluka o tome koju je on potpisao (DT-10), nije imao svojstvo odgovorne osobe i da njegovo učešće na pomenutoj sjednici i potpisivanje pismene odluke nije bilo u formalno pravnom svojstvu predsjednika upravnog odbora. On to svojstvo nije mogao zadržati nakon 7.7.1999 godine pa prema tome ni učestvovati na sjednicu od 2.8.1999 godine bez obzira na činjenicu da nije izvršena primopredaja sa odsutnim novim predsjednikom i bez obzira što mu prisustvo i učešće na sjednici ostali članovi nisu osporavali. Zbog toga optužnica neosnovano navodi da je on učestvovao u donošenju Odluke o ustupanju osnivačkog uloga u svojstvu predsjednika i predsjedavajućeg upravnog odbora. Nije relevantno pa se samo primjećuje, obzirom na navodjenje svojstva optuženog kao predsjednika ali i predsjedavajućeg UO, da predsjedavajući nekom sjednicom mora imati isto svojstvo odgovornog lica ukoliko mu se inkriminira učešća u izvršenju predmetnog krivičnog djela kao u svojstvu izvršitelja (a ne saučesnika).

Optužnica sadrži i navod da je optuženi Čović Dragan istovremeno obavljao i funkciju zamjenika predsjednika Federacije BiH i ministara za finansije Vlade FBiH. Jasno se zaključuje da je u pitanju (nepotreban) informacija a ne inkriminacija obzirom da se ne naznačava relevantnost tih dodatnih svojstava optuženog u odnosu na učešće u odlučivanju u donošenju odluke o ustupanju.

U kontekstu predočenih inkriminacija o postupanju u svojstvu „predsjednika i predsjedavajućeg“ upravnog odbora na sjednicu od 2.8.1999 godine i zloupotrebe tih položaja, a što sve nije dokazano, vijeće ne može ocjenjivati značaj ili uticaj naznačavanja ovih ostalih funkcija koje je obavljao optuženi Čović Dragan i zbog toga što oni prevazilaze inkriminacije vijeće ih zanemaruje.

Zbog ovoga, vijeće je u nedostatku dokaza da je imao svojstvo odgovorne osobe, optuženog Čović Dragana na osnovu odredbe člana 299 tačka c./ ZKP FBiH oslobodilo od optužbe.

-odgovornost optuženih Šoljić Vladimira, Žarić Matana, Đukić Nevena, Bačak Ivana i Josipović Slavice:

U zapisniku sa sjednice UO od 2.8.1999 godine, uključujući i optuženog Čović Dragana, je konstatovano prisustvo ukupno šest članova UO: Čović Dragan kao predsjednik UO te Šoljić Vladimir, Žarić Matan, Đukić Neven, Bačak Ivan i Josipović Slavica kao članovi UO. Konstatovano je i to da četiri člana UO koji su predstavnici HP i HT Zagreb nisu pristupili i da su opravdali izostanak te da nije pristupio Brkić Ivan (sedmi član ispred HPT Mostar) koji je „putem fax-a dostavio svoju saglasnost na sve tačke dnevnog reda“.

Nakon utvrdjenja vijeća da prisustvo i učešće optuženog Čović Dragana nije moglo biti relevantno za odlučivanje, od preostalih šest članova UO sa sjednice je izostao Brkić Ivan. Prema zapisniku sa sjednice (DT 11) on je dao saglasnost na sve tačke dnevnog reda o kojem je ranije pismeno obavješten, ali ne i saglasnost za usvajanje Odluke o ustupanju osnivačkog uloga.

Zbog toga, vijeće uzima da je na sjednici bilo prisutno svega pet članova od ukupno 11 članova UO.

Na osnovu izvedenih dokaza, vijeće je utvrdilo da od ovih pet članova, optuženi Bačak Ivan i optužena Josipović Slavica nisu glasali za donošenje Odluke o ustupanju tako da su za odluku praktički glasali samo Šoljić Vladimir, Žarić Matan i Đukić Neven.

Polazeći od mogućnosti da se osporava sadržaj svih pisanih dokumenata uključujući čak i javne isprave (čija vjerodostojnost je pretpostavka), a imajući u vidu primjedbe optuženih Bačak Ivana i Josipović Slavice da nisu glasali za pomentu Odluku, vijeće je pristupilo provjeri vjerodostojnosti konstatacija iz zapisnika sa sjednica UO i utvrđuje:

Svjedok Zelenika Snježana je izjavila da je u naznačenom periodu bila sekretar UO HPT-a i zadužena da vodi zapisnike sa sjednica UO. Bila je na sjednici kada je donijeta odluka o ustupanju suvlasničkog udjela HPT-a u Eronetu. Na tu sjednicu nisu došli predstavnici HPT Zagreb iako su potvrdili prijem poziva. Vodila je zapisnik sa te sjednice i isti sačinila u pismenom obliku koji su potpisali optuženi Čović i ona. Odluka o ustupanju je bila ranije pripremljena i potpisana od strane optuženog Čovića i kao takva je na sjednici dostavljena članovima UO. U vezi iste obrazloženje je bio dao direktor optuženi Gilja Marinko i sve što je govorio je unijeto u zapisnik. Odluka je usvojena na način kako je konstatovano u zapisniku a nakon uvida u isti, izjavila je da je odluka usvojena jednoglasno. Inače, da se neko protivio to bi ona uvela u zapisnik. Ne sjeća se da li je optužena Josipović Slavica napustila sjednicu.

Ovakav iskaz svjedokinje Zelenika Snježana je neodređen i nepotpun. Kako je ona tokom ispitivanja u iskazu samo navodila da je „ sve konstatovano u zapisniku“ a ti zapisnici su predani kao dokaz, nije jasan razlog njenog ispitivanja jer se time nije ništa ni objasnilo ni dopunilo. Neprihvatajući zapisnike sa sjednica, vijeće ne prihvata ni ovaj iskaz u dijelu kada svjedokinje tvrdi da je sve tačno zapisano. Vijeće primjećuje da se radi o svjedoku koji je morao biti upoznat sa postojanjem Odluke o izboru Ive Andrića Lužanskog za predsjednika upravnog odbora od 7.7.1999 sa važnosti izbod od istog dana a ipak dana 2.8.1999 godine u zvaničnom zapisniku konstatuje da je prisutan optuženi Čović Dragan u svojstvu predsjednika UO (uvodni dio) i da je on prije sjednice pripremio i potpisao Odluku o ustupanju. Ta odluku je ipak ona prije sjednice i protokolisala (broj protokola .Dj.broj-360-2-8/99-DT 10). Zbog toga, ovaj iskaz vijeće ocjenjuje kao nepouzdan.

Nasuprot ovom iskazu, vijeće je utvrdilo slijedeće činjenice:

Zapisnik opovrgava ga iskaz Prlić Stipe (kome vijeće poklanja vjeru jer se radi o neutralnoj osobi na čiji iskaz-svjedok je optužbe-nije bilo primjedbi niti je pobijano kazivanje nekim drugim dokazom) i Bačak Ivana kao svjedoka (o tome da je Bačak Ivan je bio suzdržan u glasanju jer mu nije sve bilo jasno a o tome je i zabilježena njegova diskusija a Josipović Slavica je napustila sjednicu prije tačke dnevnog reda u vezi Odluke), sadržaj zapisnika sa sjednice UO od 26.2.1999 – DT 12 (Bačak Ivan se navodi kao prisutan a onda se konstatuje da su Bačak Ivan i Josipović Slavica opravdali izostanak). Vjerodostojnost ovog dijela zapisnika sa sjednice od 2.8.1999 tužitelj nastoji dakazati sadržajem zapisnika sa slijedeće sjednice UO od 3.12.1999 (DT 13) o tome da su svi prisutni jednoglasno usvojili zapisnik sa predhodne sjednice. Uvidom u taj zapisnik se konstatuje kako je navedeno da je uvodno izlaganje o tom zapisniku podnijela Zelenika Snježana a kako nije bilo primjedbi isti je jednoglasno usvojen. Takvu ocjenu tužitelja vijeće ne može prihvatiti jer zapisnik nije predhodno dostavljen članovima da se upoznaju sa tekstom niti je pročitana na toj sjednici već je o njemu Zelenika Snježana samo izložila.

U vezi istih okolnosti svjedočio je i Zovko Ivan koji je u tom dijelu iskaza naveo da su, koliko se on sjeća, svi na sjednici 2.8.1999 glasali za Odluku. Pozivati se na sjećanje nije tvrdnja već više domen pretpostavke. Da je to tako, dokazuju iskazi Prlić Stipe i Bačak Ivana koji predstavljaju tvrdnju.

Zapisnik sa sjednice od 2.8.1999 (DT 11) u dijelu gdje se konstatuje da su svi prisutni jednoglasno usvojili Odluku o ustupanju nije vjerodostojan.

Zbog toga, vijeće je u nedostatku dokaza da su uopće glasali optuženi Bačak Ivan i Josipović Slavica odnosno time zloupotrijebili svojstvo odgovornog lica, u odnosu na njih donijelo oslobadajuću presudu po člana 299 tačka c./ ZKP FBiH.

U skladu sa odredbom člana 48 Statuta HPT-a,kako je već navedeno u obrazloženju, punovažna je odluka upravnog odbora kada se za nju glasa kvalificiranom većinom ukupnog broja članova (najmanje,ovisno o predmetu glasanja nekada treba i dvotrećinska većina) što će reći da je nužno da za istu glasa šest članova. Zbog toga,sa formalne strane ,ako odluka nije donijeta kvalificiranom većinom,pa da je i potpuno zakonita,nije pravaoaljana i ne može biti realizirana.

Kako su praktički za Odluku o ustupanju glasali samo optuženi Šoljić Vladimir,Žarić Matan i Đukić Neven,njihovo glasanje nije zloupotreba svojstva odgovornog lica jer se pojavljuje kao njihova samostalna i pojedinačna odluka koja objektivno nije mogla imati za rezultat punovažnost Odluke.Nije isključeno obzirom da optužnica ne određuje jer uopće ne sadržava voljnu komponentu umišljaja pa zbog toga i ne dokazuje,da su oni očekivali i da njihovo glasanje neće,zbog nedostatka kvalificirane većine i činjenice da nije potpisana od ovlaštene osobe (o čemu imaju jasno saznanje), rezultirati bilo kakvim aktivnostima po Odluci jer će optuženi Gilja Marinko zbog tih nedostataka odbiti njeno izvršenje.

U skladu sa ovim uključujući i dijelove obrazloženja „zapažanja o činjeničnom supstratu optužnice“ o karakteristikama pravnog položaja i odgovornosti izvršitelja i saizvršitelja,vijeće nalazi da nema dokaza ni da su optuženi Šoljić Vladimir,Žarić Matan i Đukić Neven izvršili krivično djelo koje im se stavlja na teret pa su na osnovu člana 299 tačka c/ ZKP FBiH oslobođeni od optužbe.

-odgovornost optuženog Gilja Marinaka:

Svega naprijed izloženog u vezi glasanja na sjednici od 2.8.1999 godine prisutni optuženi Gilja Marinko je bio svjestan(učešća optuženog Čovića i nedostatka kvalificirane većine za odlučivanje) i on zbog toga,kao direktor, nije smio poduzimati nikakve aktivnosti u pravcu realizacije bilo kakve odluke a time ni inkriminirajuće pismene Odluke o ustupanju udjela (DT 10).Praktično,on je sa pravne strane,radio samoinicijativno jer bio prisutan sjednici UO i znao da nema punovažne odluke.

Medjutim,ovakvo postupanje nije predmet inkriminacija.

Zbog prednjeg,ostalo je da se razmotre inkriminacije koje se optuženom Gilja Marinku kao direktoru JP HPT Mostar stavljaju na teret i da se vijeće odredi prema njima.

Inkriminacije su:

1)“zaključio i potpisao pravno ništavne ugovore o cesiji sa Ministarstvom obrane HVO-a,koje formalnopravno ne postoji, te tim ugovorima prenio potraživanja pravnim osobama Hercegovina osiguranje u iznosu od 3,263.343,20 KM,Alpina Comercu u iznos od 1,000.000 KM i CroHercu u iznosu od 410.716,30 KM.“

Iznosi iz ugovora o cesiji(DT-1,3 i 5) i njeni učesnici(citirani sadržaj iskaza svjedoka Planinić Marinko,Vukoja Veselko i Rupčić Veselko o postojanju međusobnih potraživanja,kontaktaa

između njih i odgovornih osoba u Federalnom Ministarstvu odbrane a ne Ministarstvu obrane HVO-a, način potpisivanja ugovora o cesiji) nisu sporni.

Nije sporno postojanje potraživanja Ministarstva obrane HVO odnosno Ministarstva odbrane FBiH kao pravnog sljednika prema JP HPT Mostar kao ni postojanje potraživanja pomentih firmi prema ovom Ministarstvu.

Sve ovo što je nesporno proizilazi iz dokaza optužbe koji su naprijed navedeni te i, iz takodjer dokaza optužbe, nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Aničić Slavice.

Stoga su predmetni ugovori o cesiji pravno valjani.

Na stranici 14 obrazloženja ove presude su takodjer iznijeti dokazi u vezi ovoga i stavovi vijeća kako u pogledu neosnovanosti navoda o formalno pravnom nepostojanju Ministarstva obrane HVO-a, neosnovanosti navoda o pravno nevažećim ugovorima o cesiji i neprihvatljivosti navoda da dužnik (cezus) potpisom ugovora prenosi potraživanja sa cedenta na cesionara (jer bi to značilo da dužnik samovlasno određuje da dug neće platiti povjeriocu nego nekom drugom).

Ali, ono što je najbitnije prema ocjeni ovog vijeća je da ova inkriminirana djelatost nije obuhvaćena imperativom blanketnog propisa Odluke Vlade FBiH o metodama, rokovima i nadležnoj agenciji za privatizaciju tako da se sa ovog aspekta ne može prihvatiti bilo kakva relevantnost prednjih inkriminacija za čin zloupotrebe položaja.

Stoga ovi navodi nisu dokazani i ne mogu biti osnov za osudujuću presudu.

2) " umjesto da ospori zakonitost te odluke što je bio obavezan (suprotne blanketnom propisu) zaključio i potpisao ugovore o prodaji dijela poslovnog udjela...." naprijed navedenim firmama. Iz karaktera inkriminacije bi se mogao izvesti dalji zaključak da on ne bio bio odgovoran ukoliko je Odluka o ustupanju od 2.8.1999 godine bila u skladu sa blanketnim propisom Odluke Vlade FBiH o metodama, rokovima i nadležnoj agenciji za privatizaciju.

Iz zapisnika sa te sjednice UO i pismene Odluke (DT 10 i DT 11) niti iz bilo kog drugog dokaza ne proizilazi da je odluka podrazumijevala prodaju osnivačkog uloga. Ona se odnosila na ustupanje osnivačkog udjela radi izmirenja postojećih dugovanja uz ovlaštenje direktoru-optuženom Gilja Marinku da u ime HPT Mostar potpiše sve potrebne ugovore vezane za ustupanje osnivačkog uloga.

Optužnica je morala bar objasniti jer to inkriminira, da je Odluka o ustupanju provedena sačinjavanjem ugovora o prodaji poslovnog uloga odnosno navesti postojanje uzročne veze između tih djelatnosti a tek onda odrediti blanketni propis.

Umjesto toga, optuženom Gilja Marinku se s jedne strane stavlja na teret da nije osporio Odluku a s druge da je sačinio ugovore o prodaji poslovnog udjela odnosno samo se konstatuju te dvije činjenice. Medjutim, čitava kompozicija činjeničnog supstrata bi trebala da uputi na zaključak o nužnoj uzročnoj vezi tj. da je stvar logike da će donošenje odluke o ustupanju osnivačkog uloga imati za nužnu posljedicu djelovanje optuženog Gilja Marinka u vidu sačinjavanja tih ugovora o prodaji.

Izvedenim dokazima optužbe utvrđeno je da je:

1) da je sklopljen Ugovor o vođenju, finansiranju projektiranja i gradnje svjetlovoda od 28.7.1995 godine između prednika HPT Mostar i Ministarstva odbrane HR HB (DT - 7). Predmet ugovora je izrada i projektiranje tehničke dokumentacije, izbor izvoditelja radova i nadzornog organa i plaćanje svih radova koji su predmet tog ugovora do 31.12.200 godine na osnovu ispostavljenih računa od strane Ministarstva obrane.

Iz ovoga se zaključuje da je određen krajnji rok plaćanja ali pozivanjem na ispostavljene račune jasno je da on može biti kraći. Na to upućuje i računa be.00182 od 10.12.1998 koji je odmah i proknjižen. (sve ovo je devet mjeseci prije sjednice UO od 2.8.1999 !)

2) u vezi tog ugovora ispostavljen je račun broj 00182 od 10.12.1998 sa dospeljem istog dana na iznos od 6,902.410,52 KM (DT 14) koji je i proknjižen u računovostvu HPT Mostar (vještak Aničić Slavica).

3) na osnovu tri ugovora o cesiji (DT 1,3 i 5) Ministarstvo obrane HVO Mostar (sa štambiljom na ugovorima „ Bosna i Hercegovina, Federacija Bosne i Hercegovine, Ministarstvo obrane, Hrvatsko vijeće obrane 2“) je svoje potraživanje prema HPT Mostar prenijelo na tri pomenute firme .

4) da je u kritičnom periodu HPT Mostar dugovao Ministarstvu odbrane po dva računa ukupno 10,300.000 KM (iskaz Prlić Stipe).

5) dio računa (DT 14) je od strane HPT-a kompenzacijom plaćen Federalnom Ministarstvu obrane (kao pravnom sljedniku Ministarstva obrane HVO pa je nejasan značaj navoda optužnice kako takvo ministarstvo formalno pravno ne postoji). To je dio računa čija visina se ne pominje u optužnici jer se dug HPT-a prema Ministarstvu određuje sa 4,674.059,40 KM što nije tačno a taj drugi dio računa je bio predmet navedenih cesija (DT 1,3 i 5).

6) da je Federalno Ministarstvo obrane a ne Ministarstvo HVO u ugovorima o cesiji obavijestilo svog dužnika tj. HPT Mostar da preostali dio duga isplati tim trima firmama što znači da se sada one pojavljuju kao povjerioci umjesto Ministarstva.

Ovo se utvrđuje prema iskazu vještaka Aničić Slavice (dokumentacija o cesijama i osnovanosti cesija je u Federalnom Ministarstvu) i po iskazima svjedoka Planinić Marinka, Vukoja Veselka i Rupčić Veselka, učesnika cesije, da su kontaktirali isključivo sa osobama iz tog Ministarstva.

Zbog toga, vijeće utvrđuje da je postojala zakonska obaveza HPT-a da plati tim firmama iznose koji se navode u optužnici .Ovaj dug bi morao biti prikazan u početnom bilansu i programu privatizacije po odredbama Zakona o privatizaciji preduzeća(član 1 te članovi 4-11) i za njegovu visinu bi bila umanjena vrijednost Eroneta.

7) nesporno je da je opt. Gilja Marinko kao direktor sklopio ugovore o prodaji poslovnog udjela u društvu Eronet doo Mostar i sva tri ugovora o prodaji su priloženi kao dokaz: DT- 2: ugovor sa Croherc na iznos od 410.716,30 KM, DT-4 sa Alpina Komerc na 1,000.000 KM i DT-6 sa Hercegovina osiguranje na iznos od 3,263.343,20 KM

Oni imaju posebne istovjetne klauzule koje optužba potpuno zanemaruje jer te odredbe ukazuju da se nije radilo prodaji :

-u čl.3, stav 2 stoji: „ o visini naknade za prodani udjel, načinu i rokovima isplate , ugovorne strane će zaključiti posebni ugovor“.

Jasno je da bi ovakva klauzula zahtijevala sačinjavanje dodatnog ugovora kojim će se regulisati ta pitanja koja će onda osnažiti ugovor tako da tek tada on može proizvoditi pravno dejstvo: ugovor o prodaji nužno sadržava, pored ostalog, i cijenu- ovdje nazvanu naknada, način isplate cijene nije potrebno ni unositi jer se cijena izražava u novcu, rokovi mogu biti zavisni od obročnih plaćanja a s tim u vezi i prelazak vlasništva.

-u čl.4 stoji: “ugovorne strane su saglasne da se na temelju ovog ugovora, ali i potvrde o isplati novčane naknade za prodani dio poslovnog udjela te izjava ostalih suvlasnika društva o odustajanju od pravo prvokupa, stjecatelj upiše u sudskom registru kao vlasnik kupljenog udjela.

8) iz dokaza DT-25 koji je rješenje Višeg suda u Mostaru od 14.9.1999 godine o prenosu- prodaji poslovnih udjela proizilazi da nisu priloženi nikakvi dodatni ugovori što znači da su promjene u registru suda izvršene samo na bazi ovih ugovora.

Iz ovog dokaza je vidljivo i da je zahtjev za upis podnio optuženi Gilja Marinko i da je uz isti priložio: Odluku o ustupanju od 2.8.1999 godine i ugovore o prodaji. Kako je došlo do toga da se Odluka o ustupanju udjela sa naznačenim sadržajem koristi kao osnov za ugovore o prodaji, sa

naznačenim sadržajem, trebala je optužnica navesti a nije na vijeću da to objašnjava i raspravlja i rješava jer to prevazilazi optužnicu.

Odredbe ovih članova ugovora kao i karakter zahtjeva za upis u sudski registar promjena na strani osnivača i priloženi dokazi uz zahtjev, ukazuju da se ne radi o prodaji, što bi tada predstavljalo promet dionicama u smislu bilo kojeg pozitivnog propisa. Medjutim, izvedeni dokazi su ukazali na to da su oni samo pokriće za ustupanje udjela.

Treba ponoviti ono što je rečeno na stranici 14. ove presude : promjene kod „osnivača- ulagača“ su pravno valjane tek danom upisa u sudski registar tako da pravne posljedice ne nastaju danom sačinjavanja ugovora (ugovor o prodaji uloga sam za sebe ne proizvodi nikakvo pravno dejstvo niti može faktički dovesti do realizacije bilo kog prava) već danom upisa kupca u sudski registar.

Kako je već navedeno, optuženi nije smio da provede nezakonitu odluku upravnog odbora i morao je da istu ospori po članu 47 tada važećeg zakona o preduzećima (Sl.novine FBiH 2/95) isključivo zbog činjenice da nije donijeta od kvalificirane većine članova UO a što reguliša Statut HPT a čega je on bio potpuno svijestan jer je bio prisutan kada je ista razmatrana. Kada je utvrdio nedostatak te većine, onda ni jednu odluku (zakonita ili nezakonita) on nije smio da provede. Ipak on je htio postupati i postupio je: sačinio je ugovore o prodaji da bi je realizovao a zatim je sa tim ugovorima predao nadležnom sudu radi upisa u sudski registar.

Bitna stvar je čin prilaganje Odluke o ustupanju uz zahtjev za upis u sudski registar. Jer u toj odluci je navedeno da se osnivački ulog ustupa zbog neizmirenih dugovanja HPT-a prema pravnim licima koja su takodjer imenovana (DT 10).

Iako je optužba izvela dokaze na osnovu kojih je vijeće nesporno utvrdilo da je postojalo zakonito dugovanje HPT-a prema navedenim pravnim licima Hercegovina osiguranju, Croherca i Alpina komercu i u iznosima koji su navedeni u optužnici(što je u prednjim izlaganjima već obrazloženo), u njenom činjeničnom supstratu se drugačije prikazalo:

- prizna se postojanje duga prema Ministarstvu obrane HVO-a za koje se tvrdi da formalnopravno ne postoji a zanemaruje činjenica da je njegov sljednik Federalno Ministarstvo odbrane

- zakonita cesija između Ministarstva obrane i pravnih lica Hercegovina osiguranje, Alpina komerc i CroHerc se neosnovano prikazuje kao pravno nevažeća cesija .

- pogrešno se uzima da je cezus-dužnik HPT Mostar odnosno njegov direktor optuženi Gilja Marinko ugovorna strana iako se radi o dvostranom pravnom poslu između cesionara i cedenta te da je on- cezus tim ugovorom prenio potraživanja sa cesionara na cedenta. To bi značilo da dužnik ima pravo imenovati neku drugu osobu kojoj će platiti dug umjesto povjeriocu a što je protivno svim pravnim propisima.

Ovom tvrdnjom optužnica sugerije da navedene pravne osobe uopće nisu mogle biti povjerioci odnosno da ne postoji bilo kakva obaveza HPT-a prema njima i da je zbog toga Odlukom o ustupanju pribavljena za te pravne osobe i korist i imovinsku korist.

Već je naprijed istaknuto da tek upisom u sudski registar nastupaju ne samo pravne nego i faktičke posljedice ugovora o prodaji koje je potpisao optuženi Gilja Marinko tako da eventualna korist ili imovinska korist može biti realizirana tek nakon dana upisa.

Cijeneći u cjelini činjenični opis optužbe, moglo bi se zaključiti da je zbog neprovođenja postupka javne prodaje dionica već neposrednom prodajom tom drugom pribavljena kakva

korist koja nije imovinska (naznačava se nominalna vrijednost dionica koje su rasporedjene na osnovu visine uloga) što bi značilo izvršenje krivičnog djela iz člana 358 stav 1 KZ FBiH (1998) kojom se inkriminira pribavljanje drugom kakve koristi -odredjene pogodnosti za primatelja.Za to djelo je predvidjena kazna zatvora od šest mjeseci do pet godina što znači da po odredbi člana 121 stav 1 tačka 4 KZ FBiH relativna zastara krivičnog gonjenja nastupa za pet godina od dana izvršenja krivičnog djela a apsolutna zastara po članu 122 stav 6 nakon proteka roka od deset godina koja je i nastupila u konkretnom slučaju sredinom septembra 2009 godine. Kako je optužnica podnijeta nakon ovog roka,to je bila već nastupila apsolutna zastara krivičnog gonjenja za radnje izvršenja u vidu omogućavanja drugom kupovine bez provodjenja javne punude prodaje dionica(kako optužnica određuje) jer bi se jedino ovi navodi optužnice mogu tako tretirati(nema navoda o npr.upravljačkim pravima koja su neimovinska prava). Zbog toga vijeće nije bilo ovlašteno vršiti preinake činjeničnog supstrata optužnice.

Odredbom stav 3 inkriminira se pribavljanje drugom imovinske koristi u vrijednosti preko 10.000 KM tj. inkriminira se nezakonito uvećanje imovine u iznosu preko 10.000 KM a na koje uvećanje primatelj nema pravo. Ustvari inkriminacija ima za posljedicu nastanak protivpravne imovinske koristi.Ovo bez obzira što se izričito ne naznačava elemenat protivpravnosti.Naime, sam pojam „imovinska korist“ u krivičnopravnom smislu predstavlja uvećanje imovine.Tamo gdje zakonodavac izričito naznačava elemenat protivpravnosti je da bi se ona naglasila.Ovo istovremeno i zbog toga što ta imovinska korist mora nastati odmah i biti neposredna a ne da bi u budućnosti prizilazila iz neke pogodnosti.Tako plaćanje duga na nezakonit način iskorištavanjem položaja odgovorne osobe ne predstavlja slučaj iz stava 3 ovog člana.

Optužnicom navodi kao imovinska korist drugom u iznosima od 3,263.343,20 KM za Hercegovina osiguranje,od 1,000.000 KM za Alpina komerc i od 410.716,30 KM za CroHerc.Da bi ukazala da na protivpravnost,optužnica one ugovore o cesiji neosnovano naziva pravno nevažećim(ništavnim)odredjujući dužnika cezusa kao onog koji prenosi potraživanja.Da se to potkrijepi,dalje se neosnovano tvrdi da je u pitanju prodaja udjela i onda uvodi kršenje blanketnog propisa o obavezi prodaje putem javne ponude iako se istovremeno priznaje postojanje dugovanja i kao dokaz nudi odluka o ustupanju (DT 10) u kojoj je jasno navedeno da se ustupanje vrši zbog neizmirenih dugovanja.

Svi izvedeni dokazi su jasno ukazali da se radilo o plaćanju duga na način da se umjesto isplate u novcu,što je u tadašnjim uvjetima finansijskog stanja HPT-a i Eroneta bilo nemoguće,ustupi ulog. Ovo je ustvari ispunjenje obaveze na drugi način.Kako se ulog izražava u udjelu onda je vlasništvo nad udjelima samo odraz osnovnog vlasništva nad ulogom. Ustupanje uloga ne znači i nužno postizanje neke imovinske dobiti ni u budućnosti (primjer je dokaz o dividendi tek u poslovnoj 2002 godinei – DT 9).Nadalje,prema odredbi člana 413 primjenjenog ZKP FBiH svaka imovinska korist pribavljena izvršenjem krivičnog djela će se oduzeti a odluku o oduzimanu imovinske koristi obavlja sud po službenoj dužnosti po članu 194 stav 1 istog zakona ukoliko nije po odredbi člana 207 istog zakona podnijet imovinskopravni zahtjev.Ukoliko se ne bi radilo o protivpravnoj imovinskoj koristi u člana 358 stav 3 KZ FBiH,onda ove odredbe ne bi imale smisla ni značaja.

U svakom slučaju: tri navedne firme na koje je prenijet osnivački ulog bi ostvarivale svoje potraživanje i nakon provedene privatizacije kada bi se njihova tražbina svakako namirila ali onda uvećana za pripadajuću zakonsku zateznu kamatu.Praktično, i zakonsko potraživanje predstavlja njihovu stvarnu imovinu.

Zbog svega izloženog u vezi krivične odgovornosti optuženog Gilja Marinka vijeće je utvrdilo da nije drugom pribavljena protivpravna imovinska korist u smislu stava 3 člana 358 KZ FBiH na način predložen u optužnici: imovinska korist(u iznosima od 3,263.343,20 KM, od 1,000.000 KM i od 410.716,30 KM što bi ukupno bio iznos od 4,674.059,50 KM) te korist sticanja vlasništva na vlasničkim udjelima (što je istovjetno) kao i pravo na učešće u raspodjeli dobiti (što je neizvjesno ali također je imovinska korist).

Dosljedno tome pa čak i da činjenični supstrat nema ozbiljnih nedostataka na koje je ukazano u obrazloženju ove presude na stranicama 11-15, valjalo je optuženog u nedostatku dokaza a na osnovu člana 299 tačka c/ ZKP FBiH osloboditi od optužbe.

Izvedene dokaze obrane optuženih Čović Dragana i Gilja Marinka koji su navedeni kao DO u uvodu obrazloženja a zbog karaktera ove presude nije potrebno posebno analizirati i ocjenjivati njihov značaj u ovom postupku.

Temeljem odredbe člana 203 stav 1 ZKP FBiH odlučeno je o troškovima krivičnog postupka na način da troškovi navedeni u članu 199 stav 2 tačka a-f./ kao i nužni izdaci optuženih i branitelja i nagrada branitelja padaju na teret budžetskih sredstava.

Radi svega navednog rješeno je kao u izreci presude.

*Predsjednik vijeća
sudija*

Hamo Kebo

PRAVNA POUKA:

protiv presude je dozvoljena žalba Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine u roku od 15.dana od dana prijema pismenog otpavka presude.

Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjerka za sud i protivnu stranku.